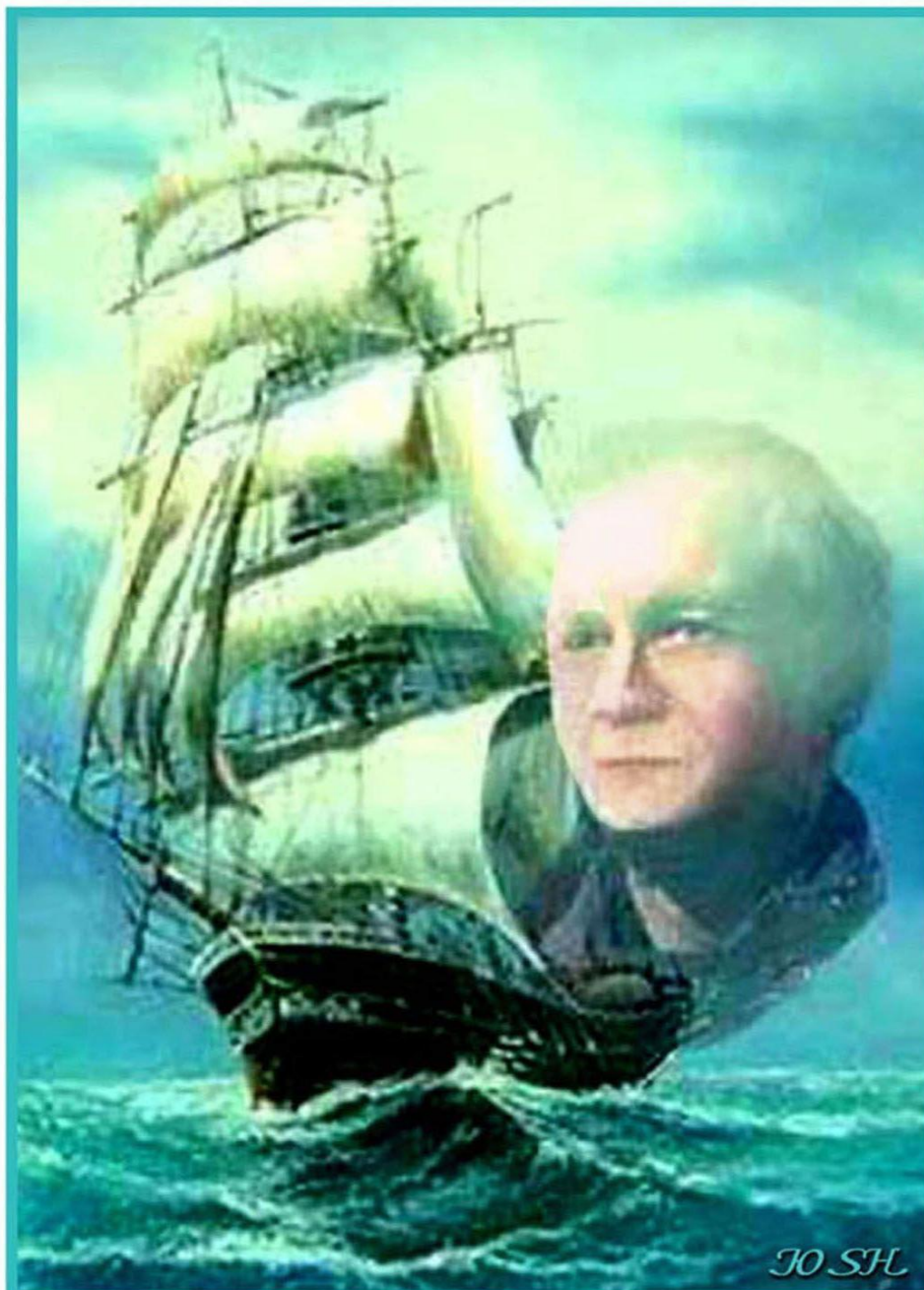

Ю. Шнурков

Вітрила волі

Юрій Шнурков

Вітрила Волі

Поезії

Кропивницький
Видавець Лисенко Я.С.
2024

УДК 821.161.2-1(477.65)

Ш 77

Шнурков Ю.В.

Ш 77 Вітрила Волі. Поезії. – Кропивницький : Видавець Лисенко Я.С., 2024. – 176 с. Іл. 4 с.

ISBN 978-617-95430-1-2

В збірку «Вітрила волі» увійшли окремі вірші за період з кінця вісімдесятих минулого сторіччя по наш час, як і з попередніх збірок, так і нові, намагаючись у творчому виразі передати хід подій, до яких був причетний і особисто сам, та власні їх відчуття з безпосередніх місць подій. А також, у творчій формі передати історичний шлях боротьби за незалежність від імперського свавілля, і про тих, хто виборював нашу свободу. Умовно збірку можна поділити на декілька частин. Перша – з архівів, про історичні події минулого сторіччя. Друга – про сучасну боротьбу проти імперських загарбників. Третя, більш філософська, та про романтику моря. Четверта – про любов, та почуття до рідних дітей. Аби в кожній з частин читач міг знайти щось близьке і для себе. Хоча всі ці частини витікають одна з одної, та переплетені між собою, як одне ціле. Слід зазначити, що у цій книжці викладені тільки власні вірші і малюнки, та дизайнерські композиції з ними, без застосування будь-яких програм зі штучним інтелектом, бо свобода природної власної творчості, саме і є власною свободою душі, як вітрила волі у морі життя.

УДК 821.161.2-1(477.65)

Народився в Україні, у місті Кропивницькому. Здобув вищу освіту з дипломом «З відзнакою». Через загострене почуття справедливості, ще під час служби капітаном, був активним прихильником декомунізації і деколонізації за незалежність, та боротьби з корупцією. Працюючи аналітиком, мав доступ до закритих архівів того часу, що тільки посилювало власні переконання неприйняття старої системи. Згодом працював у низці компаній провідним дизайнером, де власні роботи користувалися попитом і за кордоном. Є певний доробок і з власних малюнків та картин. Був учасником двох Майданів, та Руху Опору. Тому, з початком війни, був там, де потрібно було бути. Публікувався у регіональних і республіканських виданнях, та у низці Інтернетвидань з аналітичними статтями та віршами, як самостійний незалежний автор. А також – на сторінках україномовних журналів, альманахів, та Антології «Слово». Є декілька власних збірок віршів: «Уздовж узбіччя», «Паралельні світи», «Вибух», «Вітрила волі». Особисте кредо: «Краще мить волі, ніж коритися вік чужій долі. А навчений літати – плазувати не буде».

В збірку «Вітрила волі» увійшли окремі вірші за період з кінця вісімдесятих минулого сторіччя по наш час, як і з попередніх збірок, так і нові, намагаючись у творчому виразі передати хід подій, до яких був причетний і особисто сам, та власні їх відчуття з безпосередніх місць подій. А також, у творчій формі передати історичний шлях боротьби за незалежність від імперського свавілля, і про тих, хто виборював нашу свободу. Умовно збірку можна поділити на декілька частин. Перша – з архівів, про історичні події минулого сторіччя. Друга – про сучасну боротьбу проти імперських загарбників. Третя, більш філософська, та про романтику моря. Четверта – про любов, та почуття до рідних дітей. Аби в кожній з частин читач міг знайти щось близьке і для себе. Хоча всі ці частини витікають одна з одної, та переплетені між собою, як одне ціле. Слід зазначити, що у цій книжці викладені тільки власні вірші і малюнки, та дизайнерські композиції з ними, без застосування будь-яких програм зі штучним інтелектом, бо свобода природної власної творчості, саме і є власною свободою душі, як вітрила волі у морі життя.

Згадати все

Згадати все буває інколи і складно,
Коли події розмиваються у часі.
І пам'ять намагається докладно
Все відновити зі своїх запасів.

Але, згадати все обов'язково треба,
Щоб відновити і сам хід подій.
Бо в цьому ще нагальна є потреба,
Нас закликаючи і до рішучих дій.

Та і вірші не виникають за столом,
Коли у спокої замало їм і слів.
Вони крізь браму часу напролом
Вриваються із паралельності світів.

Згадати все, свої шляхи, і почуття,
Події часу, що так пронеслися.
Не розгубити й власні відчуття,
Аби у спогадах надалі зберегтися.

Вивчаючи архіви

Вивчаючи старі архіви – зрозуміло
Звідки з'явилась ненажерлива мерзота,
Коли орда московії людей гнобила,
І крадіїв кривавих виросла бидлота.

Та, як з боліт смердючих ті кати
Все перетворювали вже на попіл.
Аби не втратити і голови свої,
То з переляку гнали всіх на розстріл.

Як ті, що доривалися до влади,
Були один на одного всі схожі.
Чіпляючись мерзенно за посади,
Навколо себе будували огорожі.

А споглядаючи на тих «вождів»,
Вже їх лакеї все під себе крали.
Ховаючись за натовпом рабів,
Для себе «рай» у пеклі будували.

А щоб про злочини ніхто не знав,
То все ховали за тавром «таємно»,
Аби і люд покійно лиш мовчав,
Та ляскав у долоні їм даремно.

Тому і досі ще війною пре орда,
Та вже кремлю її палати у вогні!
І буде знищена імперія стара,
Бо місце нелюдам лиш у труні!

Садистам, як і перевертням зграї,
Є наша відповідь лише одна:
«Рабів орди до раю не пускають,
А Україна буде, як завжди була!»

Той знає, хто вивчав історію народу,
Що краще смерть, ніж скніти у ярмі!
Та головне, це – вижити нашому роду,
Аби те зло ординське вже перемогти!

Громадянство

В часи криваві, і часи застою,
Попри усе, народ наш встояв.
І щоб імперія та не чинила –
До волі здійняліся його крила.

Часів таких не жаль мені,
«Червоної» ідейної брехні,
Де все собі гребли «вожді»,
Тримаючи народи у ярмі.

Брехали нам про «світлий шлях»,
Та прокладали його на кістках.
Своїх тиранів прославляли,
І роду власного нас позбавляли.

Перефарбовані щурі і досі
Імперський вихваляють «досвід».
Та, хто відчув історію народу,
Того ні чим не задурити зроду.

Громадянин я власної країни,
А не колишньої імперської руїни.
І про країну власну треба дбати,
Щоб знов її не запроторили за ґрати.

Брехливим міфам не здолати
Дух волі, що навчився вже літати.
Нам є що берегти і шанувати,
Героїв власних будьмо пам'ятати.

Бачила старої імперської іржі,
Ще й досі точить наші дні.
Але, лиш тільки на своїй землі
Нам щастя будувати для рідні.

Бо громадянство не в кордонах,
Не в штампах, і ідейних клонах,
А в тім, коли так треба, то й життя
Віддати, щоб країна вільною була.

Свіча палахкотить

Свіча палахкотить на підвіконні
Палахкотить так тихо - тихо,
Немов, як ненароджені долоні
В часи звірячого страшного лиха.

Палахкотить за пам'ять тих,
Кого замордували так кати
В ідеях ненажерливих своїх,
Що лиш страждання принесли.

Палахкотить за всіх загиблих,
Що так хотіли жити на своїй землі.
За ненароджених, і просто вбитих,
Голодомором закатованих в крові.

А їм вирощувати хліб, та жити,
І діточкам свої пісні співати...
Та ніде в світі правди діти,
Коли кати прийшли вбивати.

Вбивали методично, до останку,
Морили голодом цвітучий край,
Та світу так брехали спозаранку,
Що ніби був там “неврожай”.

І “неврожаєм” цим кривавим
По світу збіжжям торгували.
Та тішились собі задля забави,
Тих, хто ще вижив – добивали...

А потім, ще і пам'ять відібрали,
Щоб злочин розділити цей на всіх.
І безсоромно всім брехали,
Що ніби був ото "посу́хи" гріх.

Палахкотить свіча за вбитих,
За закатованих по таборах,
За ненароджених, забитих,
За їх освячений історією прах.

Палахкотить, аби вогонь не згас
У душах наших, підіймаючи до бою.
І пам'ять вже не зраджувала нас,
Надавши сил у перемозі над ордою.

Світло сердець від Крут до наших днів

Тому сторіччя вже минуло,
Як та рашистської орди навала,
На мир наш в нашім домі зазіхнула,
І по звірячому знущалась і вбивала.

Цвіт молоді найкращої під Крути
На захист став своєї Батьківщини,
Щоби свободу від орди здобути,
Та вибороти мир для України.

Вони бажали миру і свободи,
А їм багнетами виколювали очі,
Бо в тій орді всі однієї там породи
Тирани ті, що до війни охочі.

Тому і знову, вже через сторіччя,
Рашистська на́волоч наш мир руйнує.
І знову смерті закривавлене обличчя
З кремля ординського у нас лютує.

Той подвиг патріотів молодих,
Що запалив під Крутами світло сердець,
З честю несуть захисники в серцях своїх,
Заради миру, щоб війні настав кінець.

Боротьбою здобували волю
(або «зі старого щоденника»)

Боротьбою здобували волю,
Але нам сплюндрували долю,
Бо немає гірше ворогів,
Ніж ті "підпанки", що з рабів.

Нам руйнували нашу віру,
Брутально експлуатуючи довіру.
На вогнищах чорнобилів палили,
Аби покласти нас в могили.

Всіх обікравши на мільйони,
Були у владі компартійні клони.
Лякали нас, що "буде гірше",
Якщо не сплатимо їм більше.

Бо корумповані місцеві "хазяйви"
Здали в оренду все за хабарі,
А з нас останні гроші заберуть
За газ та воду в комунальну каламуть.

Церкви будують, щоб замилити гріхи,
Та з краденого золота ці куполи!
В своїх маєтках їм не чути,
Як талановиті зубожіють люди.

Як українською вже буде влада,
Не та, що тільки грошам рада,
Тоді й повстане наша Україна,
Як одна дбайлива всім родина.

Тоді настане час і на вірші
Про "запах листя, і про квіточкі".
А зараз, не про це душа болить,
Коли неправда тягарем лежить.

Ще згадуючи ті часи,
Коли писались ці вірші,
Аби їх чули вчасно ще тоді,
Мабуть і не було би і війни...

«Героям» вчорашніх днів

"Більшобики" зі сталінських часів,
Ненависть ви до влади породили.
Коли ви славили своїх катів,
Самі і зрадників плодили.

Довірливість використовуючи нашу,
Ви обіцяли "кращі всім часи".
Брехливу заваривши кашу,
Ви лиш до злиднів привели.

Досягнення від ваших "п'ятирічок" -
Це труд людей за дротом таборів,
Отруєння відходами із сотень річок,
І кладовища від чорнобильських вогнів.

Та завинили ви перед людьми,
Вже тим, що забагато обіцяли,
А розікрали більше, ніж царі,
Яких ви руйнували п'єдестали.

І ви не "дзеркало історії",
Ви лиш її одна ганьба,
Та тінь "імперської пародії",
Яка забрала у людей права.

Вам гроші надають за зраду,
І носите свої ви прапори.
Щоб зберегти зрадливу владу,
Окупували ви в країні всі пости.

Ви чули тільки лиш себе,
Та вам завжди було замало.
Уперто знищували все,
Що вашій владі заважало.

Як всім набридли ваші очі,
Які ніколи сорому не мали,
Бо ви до влади лиш охочі,
Хоч щоб народу не брехали.

Ви зневажаєте нас, як народ.
Бо ви завжди були при владі.
Щоб задовольнити власний рот,
Ви віддалились і політичній зраді.

Тому нема до вас поваги,
Бо вже і в олігархи подалися.
Та задля власної розваги
І України ви зреклися.

Посади вам закрили ваші очі
На світ за вашими парканами.
Проте розвіється ваш морок ночі,
І не спинити сонце вашими арканами.

Сором

Роки останні пам'ятаю отого «совка»,
Його пусті прилавки, величезні черги...
І знов затримка по зарплаті місяця зо два,
Що вже струною так натягнуті всі нерви.

І в дитсадок вже не пускає директриса,
Поки ми за дитину не дамо платні...
Проте, одна лиш часу невід'ємна риса –
Про «рідну партію» суцільні все пісні.

А з керівництвом і парторг червонопикий,
Затримку зарплатні перевели на депозит.
А потім, і за той відсоток «невеликий»,
Вже збагатився кожен з них, той паразит.

На злиднях інших в бізнесмени перейшли,
Коли так заповзято розвалили все до дна.
«Прихватизацію» собі швиденько провели,
Щоб знову бути на поверхні «нового життя».

А потім, на уламках тих «своїх основ»,
Вже й діточки мажорні їх повиповзали,
Щоб не було для забаганок їх відмов,
На все готове, що батьки тоді накрали.

Та більш за все, запам'ятав дитячі очі,
В ті дні, маленької білявої дівчини,
Що не дають і зараз мені спокою до ночі,
Коли постукала у двері в маминій кофтині.

Просила допомоги, хоч на їжу копійчину.
А у самого в ті часи – аж вітер всюди виє.
Тож, тільки зміг, що дати їй свою хлібину,
А сором досі по під серцем щемко ние...

Та пожиттю останнім всім ділився,
Бо не забути вже дівча те босоноге
З часів, де рій «мажорів» розплодився.
Тому і зараз там, де треба допомога.

Головний біль

(або «з лихих дев'яностих»)

Гниє завжди все з "голови",
А призначали їх багато.
Та проїдали вщент вони,
Що здобував народ завзято.

Гребуть і зараз, вже не криються,
Зливши совість всю в "клозет".
При владі і в комерції відмиються –
Перед законом є у них імунітет.

Свою не визнають провину,
І не почуємо від них ми каяття
За те, як нівечили всю країну
Безглуздям їхнього буття.

Ще й досі не позбулись через них
Жахливих наслідків свавілля
Ідей кривавих, руйнівних,
З дурманом найогиднішого зілля.

В нових умовах, щоб пристосуватися –
І українською вони заговорили.
Та владою надалі хизуватися –
Вони мети не полишили.

На "самоврятування" їх огидне
Тарифами й податками мордують.
Щоб забезпечити життя їм гідне –
Вони й країну розшматують.

Клонованим імперським шовінізмом
Спотворюють все українське знову.
З перефарбованим антагонізмом
Готують знову підлу змову.

Але й не ті, уявні "патріоти",
Хто лиш вдягнувся в "вишиванку",
Та ще гребуть під себе без турботи,
Як і колись, із ранку і до ранку.

Таким був час в лихі ті «дев'яності»,
Коли ще «комсомольці» все гребли.
Та пам'ятати треба, щоб ті «гості»
Не повернулися з минулого у наші дні.

Згряя яничар

Не згасли в пам'яті славетні ті часи,
Як козаки колись листа писали,
Щоб знали все про себе вороги,
Як всіх до трясці вже дістали.

Не треба нам і ворогів,
У нас і власна така згряя є,
Що з комсомольських вилізла штанів,
Та все під себе лиш гребе.

Вже розтягли все, що ми мали,
Що так народ завзято будував.
Але для себе все було їм мало,
Їх рот поганий все ще недожрав.

Підпанки вибились в пани,
І ще сидять собі при владі,
А як були жлобами, так жлоби
І досі лиш кишені власній раді.

То де ж козацький дух подівся,
Що боронив колись і честь, і волю?
Вражіна крові нашої напився,
Приспав і дух, спотворивши і долю!

Нащадки ж ті славних вояків
За газ країну власну продали.
Тепер під зграєю нових панів
То й можуть, що співають пісні.

За волю власну не пісні співають,
І гордість вся не в вишиванках.
Як козаки колись, її борнею здобувають,
Щоб і життя було в нових світанках.

Вже досить! Вийшов час цієї зграї!
Хай валять, як їх гнали наші козаки!
Хай доля інших вже до влади обирає,
Тих, хто старі зрубати здатен будяки!

Містечкова трясовина

У кожному місті є однакові «кути»,
Бо і дістались від старих часів,
Як на «партійнім золоті» зросли
Ті, хто при владі знов осів.

Замало що змінилось на місцях,
В отих службових кабінетах,
Де все загрузло в папірцях,
В чиновницьких лабетах.

Десь змінюється щось «в верхах»,
Та чим все глибше у трясовину –
Сильніше стара плівка на очах,
У тих, хто в містечковому «раю».

Звісно, що «гниє риба з голови»,
За власний статок лиш в «турботі»,
Коли ті «щуки» в мутній ще воді,
Тому і «карасі» такі в болоті.

Які для них там вже реформи,
Коли б своє відсидіти тихенько,
І «пересунути» щось для проформи,
Аби отримати платню кругленьку.

Можливо, десь паркан підфарбували,
Який давно вже треба б замінити.
Але, ще у громади сквер «віджали»,
Щоб свій «ларьок» там спорудити.

Ліхтар замінять на іржавому стовпі,
Щоби народ поплескав у долоні.
Але, «прихватувають» фабрику собі,
Аби «князьками» тішитись доволі.

Колись завод нахабно обкрадали,
Вже й вантажівками вивозячи товар,
За пляшку «ваучери» скупляли,
Щоб «хазяйвами» мати весь навар.

І за імперське все горлали
У назвах вулиць та книжка́х.
Та власний бізнес будували
Вже й на російських хабара́х.

Ще і «шанованими» стали,
Мов «генерали» при параді,
Все через те, що не спіймали
Вчасно таких, що «в шоколаді».

Та ще й в тарифи лапу запустили.
Тепер у них «місцеве врядування».
Гребуть під себе, що є сили,
На особисте «процвітання».

В їх звітах все – «красиво»,
Хоч вже і ордени їм надавай.
Та от, чим далі, тим на диво,
Від їх інструкцій, хоч тікай.

Неначе мстяться громадянам,
За те, що ті щось вимагають.
Ого́рнуть все вимог туманом,
Бо, вже і на Закони чхають.

Все, щоби Рада не приймала –
Для телебачення лиш балачки,
Бо на місцях сидить така примара,
Яка все зробить навіть навпаки.

І не почути слово інших,
Бо мікрофони в тих руках,
Які ховаються по нішах,
У своїх теплих закутках.

От де потрібні революції вітри,
Щоби трясовину оту всю змило.
Бо, кожен, в повсякденному житті,
Стикається саме з місцевим рилом.

Хоч в «дев'яності» це писалось,
І дещо все ж таки змінилось,
Та ще не все і сталось, як гадалось,
Бо і стерні старої вдосталь ще набілось.

Холодні вітри

Холодні, сірі дмуть вітри,
Хоч і не ті вже, що колись,
Дощем кривавим рясно йшли,
Так, що і смертю розпились.

Не ті, що все собою руйнували,
Насаджуючи тільки лиш своє,
Та про “добробут” в цім брехали
Так, що і досі дехто вірить в це.

Не ті вітри, що гнали таборами
Людей із рідної їм власної землі,
А потім, ще й з чужими прапорами
На “свято лиха” їх примушували йти.

Не ті, з ворожої чужої сторони,
Що занесли криваву нам війну,
Вже будуть далі в нашому житті
Зрадливу пісню вити нам стару.

Надія є, не мають сили ті вітри,
Хоча ще й досі відгуки їх виють.
Тому так і не затишно серед імлі
Йти наполегливо до весняної хвилі.

Та тільки весна буде – безперечно!
Наперекір всій пелені минулих злив.
Вітри хай виють, та вже недоречно.
Відродження їм не спинити вплив!

Знову той листопад

За що я так листопад не люблю,
Не тільки за його одну погоду,
Коли нема перепочину від дощу,
Саме в холодну і пронизливу негоду.

Та за мерзенність не люблю таку,
Що вся творилася на цій землі,
Саме в листопаді, в годину ту сліпу,
І затопила землю нашу всю в крові.

Саме в сімнадцятому та кривава,
З листопада пішла на нас пітьма,
І волю, й землю предків відібрала,
Бо вільна не потрібна Україна їм була.

А далі, знов, в листопаді такому,
Розпочали, як помсту, і голодомор,
Вже в тридцять третьому – лихому,
Коли червоний так не знав межі терор.

І вже в тринадцятому нового сторіччя,
Коли протистояння вийшло на майдани,
Так оголивши попередні протиріччя,
Що сам народ вже скинув їх кайдани.

З того листопада почався і Майдан,
Який сволота стара знищити бажала.
Хоч він і вистояв, проте чужий тиран
Знову встромив нам в спину своє жало.

Скільки ж листопадів нам ще пройти
Шляхом тернистим до омріяної волі,
Щоби криваві нам не вили вже вітри,
Настав лиш мир щасливої всім долі.

Небесна сотня

Не за ідеї вони йшли,
Політиканів лицемірних,
Не за зрадливі балачкі
Лиш обіцянок непомірних.

Встали по совісті і честі
За волю для всієї України,
Щоб та провладна нечисть,
Не гвалтувала жодної дитини.

Щоб не жиріли крадії
На зубожінні кожної людини,
Щоб були вільними шляхи
Справжнього розвитку країни.

Ціною власного життя
Серцем горіли на майданах.
І першими пішли у майбуття
Щоб світ не був в кайданах.

Кривава ялинка

Нічого не робилося в країні
Десятиріччями, щоб нині
Могли ми перейти у інший час,
Були би де нові стандарти і для нас.

Стандарти кращого того життя,
Де і до столу є, і вільне майбуття.
Та лиш чіплялась влада за старе,
Заради бізнесу свого понад усе.

Та вже коли й надію ніде діти,
То вийшли на майдани навіть діти,
Щоби здобути на майбутнє право,
Яке провладне бидло відібрало.

Та владі цій було тепер понад усе,
Вже тільки святкувати лиш своє,
Як провалили вступ до Євро,
Що бидло й на дітей поперло.

Окупувавши всю в країні владу,
Де вже і святкували свою зраду,
По зрадницьки, як і завжди,
Зачистку зони почали вночі.

І по звірячому вже кинули ментів,
Бидлоту знахабнілих бандюків,
Мовляв, щоби ялинку провести
Для тих дітей, кого і били ці каті.

Воно й не диво, коли бувший зек
Сидів на троні, як на нарах чебурек.
Такому й були такими і «братки»,
Як сам, з імперської совкової діри.

Тому й забуло це зросійщене «лице» –
Для українців діти – це святе.
І жодній погані їх бити не дозволять.
Бо в них – майбутнє нації і воля.

Тож і повстав народ в лиху годину,
Щоб від катів позбавити країну.
І розпочав з Майдану боротьбу
За власну волю на своїм шляху.

Бунтарі світла

Бурхливого часу нестримний потік
Промінням п'їть вікову пронизав.
Блукати наосліп хто може вже звук,
Але піднялися, хто світла бажав.

Повстали, як молодь під Крутами,
І не нили, що тяжко на світі їм жити,
Щоб зайти ворожі імперськими путами
До світла наш шлях не змогли зупинити.

Під ковдрою, може, кому і тепліше
Зітхати, що доля така непривітна.
Та, хто був обставин стійкіше,
Ті бунтарями повстали за світло.

Не вірили їм, як було вже не раз,
Хто бачив «розумними» тільки себе.
І тавро «брехунів» їм чіпляли, як сказ,
За те, що самим не збагнути просте.

Та не марно горіли ті зорі небесні,
Не згасли даремно за рідну країну.
Бо, вчинки були їх по совісті чесні,
Як треба любити свою Україну.

Своїми серцями нам шлях запалили,
Як темряви треба долати окови,
Боротись за волю, і щоби не нили,
А щоб збудували країну любові.

Хворий хронічно «совковим» виттям,
Ніколи цього вже і не зрозуміє,
Як можна піднятись над сірим буттям,
Щоб запалити всім промінь надії.

Омитий дощами живої води,
Нескорений дух до світла повстав,
Щоб не було більше бруду брехні,
А, кожному мир чистотою буяв.

Я вірю

Я вірю – буде Україна !
Заможна, гарна, сильна.
Єдина, спільна всім родина.
І буде справді вільна!

Бо тільки тут земля багата
Такими працьовитими руками.
Талановитість тут завзята,
Здобутки створює віками.

І берегтимуть землю рідну,
Хоч хто б із яничар тут не казився.
Та розбудуємо країну гідну,
Бо й я тут українцем народився.

І зграя перевертнів зникне,
Що вишиванки на фуфайку,
Лише вдягати хутко звикла,
Та все танцює ще під балалайку.

А, щоб країна наша не хворіла –
Замало тільки лиш зітхати.
Тоді піднімемо ми гордо крила,
І інших змусимо нас поважати.

Розквітне край бузково,
Старої влади зникне гній.
Я опинюсь обов'язково
В країні наших мрій.

А зараз її треба захищати
Від окупантів і запроданців орди,
Щоб були вільними і син і мати,
І була правда волі на землі.

Замало бути...

Замало бути просто українцем,
Та тільки по колишньому зітхати,
Коли один є в світі принцип, –
Щоб волю духу не могли приспати.

А присипали не одне її сторіччя
Імперіями різними, та казочками,
Про “спільний шлях”, і без обличчя,
Та було все це тільки балачками.

Спочатку “малоросами” вважали,
Забравши і історію, позбавивши і волі.
А потім і в “союз єдиний” заганяли,
Хоча по світу у слов’ян є власні долі.

То навіть мови позбавляли,
Щоб тільки “общностью” були.
І геноцидом вже спрямовано вбивали,
А потім лиш про “неврожай” плели.

За п’ять нещадних колосків
Кати вбивали український дух.
У власній хаті власний спів
Спотворювався згряями хапуг.

І лиш імперським право мати був
“Патріотизм” для всіх народів,
Щоб кожен з них вже і забув
Про власний історичний корінь.

Та принцип в світі є завжди один –
Патріотизм є лиш національний,
Де на своїй землі її громадянин
Орди не прийме тиск брутальний.

І я – громадянин свого народу,
Не змінюється це, як група крові,
Ніколи, і ні кому на догоду,
Коли один є шлях – до його волі.

Замало зараз тільки паспорт мати,
Коли лютує на своїй землі війна,
А треба українство вільне захищати,
Аби ніколи тут вже не була орда.

Україна – єдина країна!

Тільки в єдності і є вся наша сила,
Що дає і боротьбі за волю крила.
Хай хоч казяться там всі ті ворогі –
Нам не треба федерацій хуторі.

«Вболівальники і радники» окремі,
Хай не підсовують в часи буремні,
Маячно зрадливості тих федерацій,
Що колоніями стане з резервацій.

Бо з цього і почалась саме війна –
Поділити нас, і знищити дотла,
Як колись історія таке вже знала,
Де орда так поодинці всіх здолала.

Так кому миліше федерації краї,
Хай собі і їде жити сам туди,
А не пропонує різати шматками,
Що омите кров'ю предків вже віками.

Схід і Захід, Крим, Донбас, це – Україна,
Як би там не захлиналися вражіна.
Не дамо соборність нашу розділити,
Бо багато крові української проліто.

І країна наша – тільки лиш одна.
Берлінів двох не треба маячня,
Не треба двох Корей нам варіанти,
Щоб собі там не тулили окупанти.

Україну серцем може так любити,
Як і право має, все що в ній, судити,
Лише той, де б і не був, а твердо знає,
Що себе завжди він українцем відчуває.

Українцем рідної йому країни,
Неділмої, де всі ми в ній єдині,
Хто в часи її випробувань лихі,
Сам віддасть життя за неї у борні.

Стороннім «експертам»

Дуже добре з закордону,
Де достатку ллються ріки,
«Сумувати», хоч до скону,
За легко покинутим навіки.

Де життя таке собі доходне,
Та товарів – закордонний рай,
Можна скільки, як завгодно,
Прославляти рідний край.

Ще й подвійне громадянство,
Як тим двоєженством, запустити.
Все, що кинуло те панство,
Мріють ще і закріпити.

Весь і був той «розум» в тому,
Щоб собі втекти з країни,
Ніж зробити лад у власнім домі,
А не кинути в лихі години.

Ніж свої «рецепти» надавати,
«Вболіваючи» натхненно по собі,
Поверталися б до рідної вже хати,
Де так треба віником місти.

На Брайтон-Біч і в Р'очестері тихо,
Не чують вибухи ані Марсель, ані Афіни.
Хай і Варшаву з Римом омине це лихо,
Аби-то втікачі на захист поверталися країни.

Бо найважче бути справжнім українцем
На згвалтованій, зруйнованій землі,
У руїнах тих обпалених провінцій,
Де такий важкий шлях боротьби.

Порожність красномовства

Дивлюсь я на «знавців» з екрану,
Де так самозакохано затяті
Власним самоаналізом з дивану,
Що аж лисняться пики їх пихаті.

Особливо, серед «блохерів» - балакунів,
Які так запопадливо втекли раніше.
Що «корисні дурні», що агенти ворогів –
Немає і різниці, хто там з них спритніше.

Мабуть, що кожен вже запам'ятав,
Коли сидів якийсь там «абдрестович»,
Який усім казки свої розповідав,
Та втік до закордонних вже видовищ.

Найгаласливіші за всіх із «патріотів»,
Якраз ті, хто собі вже забезпечив «бронь»,
Як вже казали про «корисних ідіотів»,
Які лиш інших посилають у вогонь.

Судді, чиновники, міністри, депутати,
Себе «бронєю» у законах захистили,
Від офісів столичних, мерій до сільради,
Іншим – на всі вже кола пекла натренділи.

Немає віри і до тих, хто в кабаках
Собі богує, мов нічого і не сталося,
А інші їх міста звільняють у боях,
Коли у долі їх війна та увірвалась.

«Розумно» побалакати любителів багато,
В «свободі слова» що собі не відмовляють,
Поки одні виборюють права життям завзято,
А інші тільки «гарно» розмовляють.

Бо, не дає поваги ні освіта, ні посада,
Якщо «гарні» слова розходяться з ділами,
Де, за картинкою, ніби привітного фасаду,
Лиш порожнеча може критися з плітками.

Та, головне – собі' не зрадити ніколи,
Аби вже потім виправдань і не шукати,
Щоб не повторювались помилки по колу,
Тоді вже зможе і душа вільно літати.

Дієвий результат

Сам результат буває не в розмовах,
А тільки лиш в конкретних діях.
Не в закликах одних, і не в промовах,
А в русі, хоч би і ослабла вже надія.

З останніх сил де підіймаєшся вперед,
Не споглядаючи, як роблять інші,
І з однодумцями в руки береш багнет,
Та робиш крок за кроком, хоч і в тиші.

Не скиглиш, ще й чекаючи на розуміння,
Як ті, хто лиш собі шукає кращого життя,
А поступово дієш, хай не досить вміння,
Але, щоб кращим і для всіх було буття.

А слово дав, то і дотримуйся його,
Бо ще і інші покладаються на нього.
А не вихляти повсякчас задля свого,
Як флюгер той від протягу пустого.

Там результат, коли і робиш власноруч,
Не надаючи іншим лиш одні поради,
Хай на дорозі хоч і перепони вище круч,
І навіть підло вже занесено ніж зради.

Чекає результат не там, де все в зневірі,
Або лиш прагматично витрати рахують,
А де подій природний потяг кличе в вирій,
І робиш справу, хай там інші і пліткують.

Тоді і буде мир, і воля в ріднім домі,
І вітер долі над землею вільно полетить,
Краса землі розквітне у краю бузковім,
Засяє волошково неба чистого блакить.

Набридло

Набридло й досі ще дивитись
На ті старі совкові штампи,
Що так настирно, хоч вдавитись,
Повторюють уперті дилетанти.

Ще ж і «героями» себе вважають,
Що тупо залишились на узбіччі.
Та визнання до себе вимагають,
Сприймаючи реальність істерично.

Та в судді лізуть амбіційно,
Де на самих немає місця для тавра,
Коли зомбованими досі традиційно
Повторюють пісні кремлівського лайна.

Самі нахабно всюди напаскудять,
А інших в цьому ще і звинуватять.
За свій нацизм рашистський судять
Тих, проти нього хто життями платять.

Спочатку обіллють все брудом,
А потім, вимагають щоб почули.
Ще й фарисействують, як юди,
Штовхаючи весь світ лиш в їх минуле.

Ще в танці на кістках поскачуть,
Від недолугості совкової хвороби,
Бо втрату «ковбаси» все не пробачать,
Що їм колись вожді кидали для утроби.

Чи є в тім сенс, хоча б якийсь,
Де чують тільки лиш самих себе,
Бо, скільки вже змінилося подій,
І старий труп ніколи і не оживе.

Собаки брешуть – караван іде,
І часу плин сміттю вже не спинити.
Хто хоче, хай в орді собі там і гниє,
А в нашім домі дітям по-новому жити!

Отруйні плазуни

Мабуть, хамелеонів знають всі,
Як і вовків, що натягли овечі шкіри.
Та, є в природі ще і плазуни такі,
Маскуючи нутро ворожої натури.

До філософських диспутів охочі,
Аби настирно нав'язати лиш своє.
Де треба, і улестять, приховавши очі,
Бо та підступність лицемірством тхне.

Свої недоліки підсунуть іншим,
Аби перевернути потім до гори.
Брехню за правду видадуть не гірше,
Бо, в фарисействі вже - майстри.

І за гучними фразами шаблонів,
Які зручніші їм з старих часів,
Прикриють шкірою хамелеонів
Хиже нутро отруйних плазунів.

В наш дім впустивши хижаків,
Аби при них пригрітися, завзято
Шиплять за право і на власний спів,
Та за зрадливість їх настане і відплата.

Погань

В часи, коли вже йде війна,
Що та рашистська погань принесла
В наш дім своїм імперським блудом,
То погані такій не місце серед люду.

До нас не лізуть хай в усі шпарини,
Того лайна нацистського тварини.
Наслухались таких вже не одне сторіччя,
Що лиш під масками ховають і обличчя.

Якщо бажають жити по ординські,
То хай і валять у світі чужинські,
А в нашім домі не отруюють життя,
Бо, будуть змиті, як і все сміття.

Різні манери, та спільна загроза (байка)

Тарган, пацюк, червона мавпа і такий же хряк,
Раптом домовились допомогти плішивому шакалу,
Ніби у спільнім лісі їм тепер не вижити ніяк,
Бо їм і територій власних стало вже замало.

Допоки слон та леви з тиграми собі дрімали,
Шакал плішивий вирішив швидесенько напасти
На територію, де інші в мирі дружньо існували,
Та не чекали навіть у думках підступної напасті.

І підтягнулися тарган, червоний хряк із пацюком,
Лиш тільки мавпа все підступно споглядала,
Бо надто не хотіла ще й сваритись зі слоном,
Аби і їй з чужих бананів щось там перепало.

Та не очікувала ця мерзенна трупожерів згряя,
Що всі ті інші так піднімуться на захист разом.
Та й тигри і гепарди вже відкрили очі позіхая,
Бо й їм не до смаку була ота шака́ляча зараза.

Як і не гризли, та кров не пили́ ті трупожери,
Але і їх гуртом здолали всі, хоч різними бу́ли.
Бо перед спільною загрозою зникають і манери,
Тож хай це навіть з лісу пам'ятають вороги.

Осатаніле свинство (байка)

Одного разу у хазяйському хліву,
До гикавки нажершись так, свиня
Взялася рохкати вже нісенітницю свою,
Що ніби, відтепер, вона тут головна.

Хто не погодиться, то буде їм біда,
Бо в неї родич дикий є – кабан із лісу.
Ще й всі повинні рохкати, як і вона,
Бо, хряк той захистить її, сестрицю лису.

Та, ще й в усьому ніби винні тут,
Якісь заморські мавпи і пінгвіни,
В багнюці свинській що отак живуть,
Всі через неї свійські тут тварини.

Тому і з хряком «лад» свій наведе,
Перефарбує й хату в триколонні кольори.
Та от свиня від гикавки забула головне –
У нас продукт національний – сало на столі.

Цинізм зарозумілості.

Коли вже котрий рік іде війна,
Якісь столичні там «мудріли»,
На фрази: «чмоні, орки, і русня»,
Раптом вже вето наклали.

Ніби «розпалює це ворожнечу»,
Та «ображає гідність» ворогів.
То хоч спитали б ту малечу,
Яка залишилася без батьків.

Спитали б матерів, як називати
Оту орду, що вбила їх дітей;
І як обвуглені уламки розгрібати,
Збираючи останки від людей.

Спитали б закатованих в полоні,
Згвалтованих, скалічених довіку,
До сонця простягати як долоні,
Де мороку орди звірина пика.

Як називати тих, хто обирає упиря,
То де ті «гарні руські»,
Які рабами за свого царька
І світ розколюють вже на друзки.

«Чи хочуть руські ті війни», –
Так це вже навіть не питання,
Бо в ній і існували всі віки,
Кидаючи народи на заклання.

Спитали б воїнів, які все бачать,
Як москалячі нелюди лютують.
І вже ніколи не пробачать
Тим, хто країну так руйнують.

Тож, хай заткнуться ті зарозумілі,
Що здатні лиш тріпати язиками.
Бо і загиблих вже кричать могили:
«Хай валять курсом за своїми кораблями!»

Маю право,
або кремлівському фюреру за аналогією
листа запорозьких козаків.

Смердюче ти лайно
Ординського аборту,
Пішов ти в дупу чорту,
Звідки і виліз у багно.

Бо, така ботоксна тварина,
Де мозок вже давно помер,
Не має право дотепер
Вже називатись, як людина.

Бо маю повне право пособі
Тебе послати за все зло,
Що принесло твоє єство,
Яке лиш служить сатані.

Та і для нього ти – блювота
Що вилізла з гебешної відрижки,
Де унітазів лизав кришки
За хазяйвами, як голота .

Не допоможе тобі й газ,
Бо в пеклі свій вогонь палає
Для тих, хто людяність втрачає,
Як ти, кремлівський «3,14дарас».

І зовсім не який ти не «збирач»,
Що лише вляпався в історію за так.
А жалюгідний бункерний хробак,
Життів чужих кривавий пожирач.

Те, що ти не «збирач» земель,
А лише тільки своїх трупів
В пакетах чорних шкаралупі,
Відомо й для зомбованих «ємель».

До того ж ти – нелегітимний,
Бо незаконно назбирав ті голоси
Вже й з окупованих земель собі,
І вліз на трон, як злодій примітивний.

Просто судити тебе – мало,
Бо ж не людина ти вже на Землі.
Горіти тобі заживо в смолі,
Де зникне і твоє рашистське жало.

Та, коли здохнеш ти в сортирі,
На що лиш здатен був в житті,
То, крім мерзоти, є ще «МИ»,
Хто таку наволоч всю змиє.

Бо, свого часу як писали козаки,
Доводячи власну звитягу у бою,
Так само ми не маємо страху',
І в пекло валять хай всі вороги!

«Ломка» (сатира)

Ой біда, яка ж біда,
Якось сталась у царька –
Десь із півдня наркоти'
Не доперли його пси.

З переляку собі враз,
Перекрили з «ломки» газ,
Щоби замість героїну
Випускати газом слину.

Тільки вже не ті часи,
Щоб лякався хтось «труби».
Хай «трубу» кремлівський гад
Тільки всуне собі в зад.

Не зякали нас їх «гради»,
Тож, дамо собі ми ради,
Бо, морозом не зякати
Відморозкам тої «вати».

Та, кремлівський наркоман
В свій потрапивши капкан,
Вже почав нести і глюки,
Обмочивши власні брюки,

Ніби, є в нього ракети,
Що страшніше за комети,
І як той клінічний псих,
Ніби, знищить ними всіх.

Весь рашистський їх дурман –
Наркотичний лиш туман.
І «наркомам» тим хронічним
Прійде вже кінець фізичний.

Віщий сон (сатира)

Ще не скинувши свій сон,
Царьок вийшов на балкон
Та відчув його п'ятак,
Ніби щось було не так.

Як від сну продерши очі,
Через наслідки пророчі,
Цар кремлівський і заляк,
Як схопив одразу переляк,

Символ москалячої держави,
Двоголовий півень той миршавий –
З головами двох тонів,
Синьо-жовтих кольорів.

А паркан кремля старого
Вже в тризубах гонорово.
Мавзолей інакше виглядає,
Де «Бандера» надпис сяє.

Як швидку собі набрав,
Та диспетчер запитав
Українською у трубку –
То і гепнувся вже трупом.

Викривлені дзеркала

Какали ж якось, не дарма:
«Як пика та вже і крива,
То на дзеркала нарікати –
Вже тільки часу марна трата».

Та, є і викривлені ще дзеркала,
Для тих, кого так довго зомбували
У відображеннях цинічної брехні,
Де і за «біле» чорне видадуть собі.

Недарма ж вислів є й про те,
«Майбутнього фашисти, над усе,
Себе антифашистами назвуть»,
Як шовінізм імперський вознесуть.

Війною влізуть, ніби, «захищати»,
В чужу для них країну, в нашу хату.
А їх орда ще і поплескає в долоні,
На трон тирана піднесе в короні.

Та видадуть війну за «руській мір»,
Де всі права людей зіллють в сортир.
Бо, саме там імперський шовінізм
Перетворився вже на окупації фашизм.

Останній бастіон цинізму тої «вати» –
Наших батьків і Перемогу відібрати,
Щоби спотворивши всі символи її,
Тепер фашистами на їх дітей піти.

Спотворять все, себе ж перебрехавши,
І в «гумконвоях» смерть приславши,
В ім'я «спасіння», кров'ю все заллють,
Чим є фашизмом вся кремлівська суть.

Побажання

Краще бути сиротою
Мати ніж такого «брата».
Треба бути з головою,
Щоб йому не потурати.

Бо і спільного нічого мати
Не могли з тією там ордою,
Що лиш звикла грабувати,
Та на всіх перти війною.

У нас власне є коріння,
Роду нашого історія своя.
З під імперського склепіння
Наша воля вийшла в майбуття.

Тож, хай квітне земле рідна,
І звитяга встане в повний зріст,
Щоб і доля наша була гідна,
І до щастя мали гарний хист!

Помилка природи (іронія)

Маленька помилка природи всім на горе,
Коли Великий Льодовик сповзав –
Не встиг перетворити на суцільне море
Рівнину ту, де потім морок зла зростав.

З глухих боліт там підіймався сморід зла,
І все душив, що потрапляло навкруги.
На цих кістках імперія війни зросла,
Собі зомбуючи рабів нікчемної орди.

Лиш тільки там і комунізм кривавий
Зміг влаштуватися на довгий строк,
З якого вже і виродок двоглавий
Поніс з кремля смертей новий виток.

Кремлівський карлик злобної породи
Всюди встромив своє фашистське рило.
Одна лиш необачна помилка природи,
А скільки наслідків у світі натворила.

Від брехні - до війни

Не рік і не один іде війна,
А вже і не одне сторіччя,
Коли дикунська пре орда
На наш народ із потойбіччя.

Вкрали історію, і навіть, назву.
Та намагались дух приспати.
Нищили мову і наш рід до сказу,
Щоб під «братерством» поховати.

Текла кров нашими ланами
Голодомором нищити народ.
Бо, комісари стали знов панами,
А потім, з них – секретарів оплот.

В часи мерзенного «застою»,
І Перемогу вкрали у батьків,
Коли і правда у совковому запої
Дозовано вкидалась з мідяків.

Та, вже кремлівський карлик біснуватий,
Попер на нас «братерською» війною,
Через зрадливу тупість тої «вати»,
Що під імперською була ордою.

Та безперечно злочин був і в тому,
Що вкрали у нас час і сподівання.
Кривавий шлях лиш викликав судому,
Юрбі залишивши отруту зомбування.

Та ще й бацилу вкинули сепаратизму,
Щоб поділити всіх, і далі панувати.
У них з аферою не вийшло комунізму,
То почали мир шовінізмом руйнувати.

Тепер, вгодована на міфах вічної брехні,
Орда війною марить знищити усіх.
Хто розум мав – прозрів вже назавжди,
І не віддасть тим ворогам надій своїх.

Чому

Коли питають, як це сталося,
Що зараз ми по різні бóки,
У школі разом з ким навчалися,
І на однакові ходили всі уроки.

І ніби тут «совок» той ні до чого...
То відповідь, що справа саме у «совку»,
Де ще тоді вкладалося дурного
Багато що, що й вилізло в війну.

І пошук ворогів затятий,
І пропаганди дикої брехня...
Хто надто в цьому був завзятий,
Той досі марить міфами кремля.

А ще, коли татусь був у парткомі,
В «країні рад» і дефіциту,
Були і «перспективи» вже вагомі,
Що не пробачать втрату їх «корита».

І що цікаво, дехто з них
Собі гайнув аж за кордон.
Та все у звинуваченнях брудних,
Що зруйнували їх «ідей» полон.

Бо, ніби ж і були «братами» (рабами),
А Україна забажала собі волі,
То вже і стали тими ворогами,
Як у «совку» ще вчили свої ролі.

Тим, хто потрапив за «поребрик»,
Промили мозок дуже швидко.
Бо, ще сидів радянський темник,
Труївши голови ті бридко.

Хтось досі ще вважає,
Себе народженим у «срр»,
Тому й країни так не має,
Яку кохав би дотепер.

То так і досі тих зомбують,
Хто опинився на імперському узбіччі,
Де за «поребриком» лютують,
Що й досі ще в середньовіччі.

Вольному – воля, неборакам – бараки

Все, що московія зробила –
Так це ненависть до свого нутра,
Та лиш презирство породила,
Бо, як була, то й зараз є – орда.

Бувають навіть гідні вороги,
В бою повагу викликають.
Але не ці, нацистські плазуни,
Що в дитсадках себе ховають.

Як їх повчав кремлівський псих,
Так і ховаються за спинами дітей.
Бо, боягузлива ця наволоч не з тих,
Хто йде відкрито в бій задля людей.

Їм люди – лиш «гарматне м'ясо»,
Задля царя, що їх послав вбивати.
Зомбованим як нажеруться «квасом»,
То, починають ще на всіх блювати.

І з таким бидлом хіба разом
Хтось буде в «комуналці» жити,
Де та ж сама, як і колись, зараза
Отак лайно в каструлі буде лити.

Все вижере на «кухні комунальній»,
А потім, ще й нахабно обкраде.
То, ось такий «союз сакральний»,
Кремль і війною відродити пре.

Чомусь для себе кожен хоче дім,
А не барак на всіх один загальний.
Бо, в тім бараці був лиш згубний дим,
Де крався спадок всіх страждальний.

Тому не треба більше нам «бараків»,
І це московія сама вже довела,
На смерть жене як власних небораків,
А у нас – власна воля, і своя земля.

Загадкова очевидність (або іронічна загадка)

Яка ще в світі є така країна,
Де так омани лиш вірус піна.
Вкрала чужу історію і назву,
Гребла і землі вже чужі до сказу.

А потім каже, ніби все «збирала»,
Собі імперію «велику» будувала.
Про себе наплодила безліч міфів,
«Героїв» все собі ліпила з психів.

Та тупо вірила сама в ту маячню,
Занурюючи все в зомбовану брехню.
В усіх конфліктних точках світу
Втручалась підло та несамовито.

Лиш «іх там нет» – завжди брехала,
Та безсоромно труни потайки ховала.
Саме, як влізла вже війною і до нас,
Нібито «захищати» зовсім не її Донбас.

Не знає, що «своїх» у себе захищають,
А не нахабно лізуть до чужого краю.
Та не обстрілюють «своїх» будинки,
Аби імперські приховати вчинки.

В якій країні ще освячують попи
Знаряддя вбивства і політику війни.
Та вбивць малюють на «святих» іконах
Де «святість» зла святкує по притонах.

Де ще панічно звикли вірити царю,
Себе віддавши кегебешному каті.
Яка країна так цинічно труїть і вбиває
Вже закордоном тих, кого сама з'їдає.

Яка «державність» побудована на тім,
Чим гірше іншим – краще буде їм.
Та так пишаються там божевіллям зброї,
Що ладні злидні переносити задля якої.

Яка держава так ховається в пільмі,
Де заперечує нахабно злочини свої,
Сама вважає, ніби всім – «месія»,
Яка себе ще називає як ... (росія).

Імперія ганьби

Де «расея» – там війна,
Кров, розруха і ганьба.
Із країни «декабристів»
Лігвом стала терористів.

Скільки ще їм треба крові,
Дикунам на тім престолі,
Де панує вбивць орда,
В їх імперії зі зла.

Розстріляли весь Кавказ,
Мов чужий той мідний таз,
Дагестан, Чечню, Осетію,
Карабах та Інгушетію...

Увірвались в Грузію війною
Смерть принісши за собою.
І загарбавши там землі,
Утворили режим темний.

Та нацистам тим запеклим
Мало місця вже і в пеклі.
Ненаситна ця вражіна
Ще й поперла в Україну.

І фашистська та навала
Український край окупувала,
Несучи смерть «руськаміром»,
Бо їм правлять лиш вампіри.

Як ганебні підлі крадії,
Просто вкрали Крим собі,
Ще й Донбас кров'ю залили,
Лиш залишивши могили.

«Миротворець» який з того,
Хто давно забувши Бога,
Тероризму пхає плани,
Від імперського дурману.

Те злодійство і брехня,
Що так ллється із кремля,
Саме й є фашизмом влади,
Де лютує морок зради.

Де «ру»?

А де ж «росія», як країна,
У історичнім сенсі цього слова?
Була племен болотяна руїна...
Ордою створена якась полова.

Коли наш історичний шлях
Вже був з Трипілья й Київської Русі,
На болотáх скакали ще по пнях,
В недорозвинутій потузі.

На землях наших вже тоді
Данило Галицький був королём,
Допоки на болоті москалі
Ще будували свій тотем.

Чи не Батий створив той каганат
З московії, що сплачував даніну.
Де весь отой з племен салат
Ніколи і не мав спільну родіну.

А потім те збіговисько злодюг
Себе імперією вже проголосило,
Як розпочався там загарбництва ланцюг,
Де чужі землі у крові топила.

Усю історію собі переписала,
Перетворивши вбивць тих на царів,
Яка і назву ще підступно вкрала,
Як згряя безталанних дикунів.

Імперію ж «союзом» вже назвала,
Як там кривавий заколот створила.
Та так в одну країну і не об'єднала
Всіх тих, кого лиш тільки і гнобила.

А далі, ніби «федерацією» стала,
Для тих, хто ще не вибрався з «совка»,
Кого нещадно тільки обкрадала,
Бо, як була ордою, то і є – орда.

Тому ордою так і пре на інших,
Бо власної країни і не має.
Нема за тих садистів гірших,
Де та безрідність на війну штовхає.

Так де ж та «ру.» в самих кордонах?
«Ісконною» – лиш в межах «Кільцевої».
А інше все – маніпуляція в притонах,
Що створені задля брехні тупої.

То, яке право має взагалі
Недокраїна та щось вимагати,
Що лиш живе потворою війни,
Ще і в ООН щось диктувати.

Та час настав вже знищити те зло,
Аби так більше ним і не смерділо.
Бо прав немає навіть на єство
Те, що й країною ніколи не свербіло.

Зайвий доказ

Війна іде поміж двома світами –
З старим світоглядом орди,
Та за наш власний дім під небесами,
Тому і скаженіють так імперські пси.

І це, ще тільки зайвий доказ
Війни рашизму проти нас,
Як в тій імперії звелось в фокус –
Всім покидькам гукнути «фас!»

І пре навалою непотріб,
Як за них вирішить хамло,
Баранів натовпом та вроздріб,
Бо там і розуму ніколи не було.

Лиш звикли тільки бути стадом
За стільки років під кремлем,
Що краще їм з кремлівським гадам,
В багні їм звичнім бути лиш нулем.

Рабам не зрозуміти вже ніколи,
Що і Майдан був за свободу Духу.
Та тим «совкам» – лиш бруд половини,
Як по собі, завжди скакали за макуху.

Та баранам де це і зрозуміти,
Коли за них лиш думали вожді.
Понос словесний будуть лити,
З яким підступно лізуть навкруги.

Слов'янське «братство» ще вплетуть,
Але, чомусь, не з усіма в усьому світі,
А з тими лиш, що за «поребріком» живуть.
А хтось, за волю до останньої вже миті...

Ми стільки років тільки й чули
Оті імперські за «совком» волення.
Які країну всю в минуле і тягнули,
Що й під війну віддали на заклання.

У нас один народ в єдиній Україні,
Не два, не три, як хтось там ділить.
Хто не збагнув цього ще і донині,
Того довіку вже ніхто не зцілить.

В будь який час ми друзям завжди раді,
І з адекватними завжди в порозумінні,
Та, лиш підступності ворожій, як і зраді
В наш дім до нас закритий шлях віднині.

Та наволоч рашистська хай запам'ятає,
Що з кожного по справах і питають.
І хай собі там ще гарчить шакалів згряя,
Та прийде час, і їм хвости повідривають.

Брехням «вати» нас не здолати

Повторював самозакохано папуга,
Що, тільки правду він говорить.
Насправді, що хазяїн покладе на вуха,
То те лиш на догоду і відтворить.

«І я, і я» - йому віслюк відповідав,
Вперто вважаючи собі найголовніше,
Що, нібито, він більше всіх все знав,
Як там йому зі стійла все видніше.

І тільки вільно шпак собі літав,
Та все над ними з неба посміхався:
«Свободу хто ніколи і не відчував,
Той правди так ніде і не дізнався».

Отак собі белькоче вперто «вата»,
Як «героїчно» на совковому дивані
За «правду» нібито стоять завзято,
Бо, чують тільки лиш себе «кохані».

Вже досить! Не дамо «совкам» безкарно
Брехні імперської отруйний бруд нести,
Коли за стільки років жодна їх лікарня
Не зцілить від «совкової» тупої наркоти».

Хоч, наша правда «ваті» і не до смаку’,
Та чим так більше вороги все верещать,
То, значить точно – ми на вірному шляху,
І хай там хоч ордою лізуть, та нас рать!

«Консерви»

Чим далі йде кривава та війна,
З кремлівським окупантом на землі,
Тим більше чути штампи із лайна,
Які ще й досі ліплять у кремлі.

Тим більше лізе і «консервів» різних,
На ватники вдягнувши вишиванки.
По бувшому «союзу» промов слізних
Все летється на гнилі його останки.

«Консерви» ті відсиділись тихенько,
Коли Майдан всім волю здобував;
Бійці вмирали на фронтах за Неньку,
А зараз гній з консервів тих повиповзав.

Якби то не було і тих «консервів»,
Не лізли б вже і вороги в нашу країну.
Давно не чули б і кремлівських «перлів»
Від тих, хто тільки нищить Україну.

Пісні співають на кремлівський лад,
Про те «братерство», що війною пре,
І «новососію» терористичну в один ряд
Вже тулять нам з кремлівського кліше.

Смертей замало їм, щоб зрозуміти –
Війна кремлівська, аби нас вбивати.
Та, в тих консервах будуть скніти,
Лайном своїм ще й інших поливати.

І скільки тих «консервів» по полицях
Зі строком давності іржавіють собі.
Як вскриються, то й перевертні ниці,
Тупо ведуться на ворожі ті байки.

Та, під якими б ярликами не ховались,
Оті «консерви» москалячої брехні,
І в вишиванки ще не маскувались –
Їх «ботулізму» гнити лиш в смітті.

Чи є сенс

Чи є той сенс звертатись до катів,
Які все марять вбити наш народ.
Та витрачати час, і купу слів
Щоби казати щось орді заброд.

Таким і далі буде «все не так»,
Щоб вже про них і не казали.
Бо і життя цінують за п'ятак,
Коли з народження – вандали.

За триста років розумнішими не стали.
Навряд, – порозумнішають за три,
Коли і їх попи, кремля васали,
«Освечують» знаряддя сатани.

Та й армія їх – нації обличчя,
Де наркомани, зекі, алкаші,
Що так садизмом потойбіччя
Вже перейшло всі рубежі.

Чи в тому є якийсь секрет,
З такими перемовини весті,
Коли лиш збрешуть наперед,
Та ще і зроблять навпаки.

І хай не скиглять – винуваті всі,
Хто в нас стріляв, і хто мовчав.
Бо вже з народження оглухлі і сліпі,
Які й не знають каяття підстав.

В країні, де за розкіш – унітаз,
Почварам марно ставити і клізму,
Коли там хворі на імперський сказ,
І діарею від рашистського нацизму.

Ніхто ж не розмовляє з тарганами,
Щоби не лізли до хазяйської господи.
Їх лише знищують без зайвої реклами,
Як і рашистів, з першої ж нагоди.

І «гарний руський» – в чорному «пакеті»,
Та той, хто з нами нищить цю орду.
Бо вже давно не місце на планеті
Тим, хто несе їй тільки лиш війну.

Червоний сніг

Додипломатилися вже балаканиною,
Розмазуючи шмарклями по «мінську»
За перемир'я із кремлівською вражіною,
Яка війну лише продовжує нацистську.

Бо та сволота тільки стягувала «гради»,
Та вже хизується, що вистачить надовго.
По дітях б'ють з них окупантські гади,
Бо в тому мордері ніколи не було і Бога.

На фронті побазікали б ті «дипломати»,
Щоб зрозуміли – де війна, то не до слів.
Та не були безглуздими щоб втрати,
То лиш нещадно треба бити ворогів.

Хоч сніг червоний вже від нашої тут крові,
Та хай не вишкіряється зрадлива «вата»,
І посіпаки не чекають по собі часи совкові –
На наших землях їх орда не буде панувати.

Чорним по білому

Десь білим покривалом снігу
Ніч зоряна укутала казкові сни,
Печаль сховавши попід кригу,
На небі запалила мрій зірки.

А десь, і сніг чорніше ночі,
В диму від вибухів війни,
Де смерть потворою регоче,
Як пруть рашистські таргани.

Марно виводити цих паразитів,
Їх треба тільки знищити з землі,
Тож хай земля приймає цих бандитів
З їх біснуватої кремлівської орди.

До погані доходить лиш по рилу,
Бо, ми в свій дім сміття не звали,
Тож і знайдуть у нас собі могилу,
Прийде кінець рашистської навали.

Все бачимо, хай вороги запам'ятають,
Як і раби зрадливі від імперської брехні.
Кремлівською блювотою нас не злякають.
Беззаперечно, буде мир і нашої весни!

Приватна розмова

— «Зайдіть до мене, є розмова,
Є особлива пропозиція для вас» —
Особа тут звернулась посадова,
Коли настав вже і відпустки час.

— «Чи не бажали б ви підзаробити,
Під час відпустки додатково,
Бо нам тут ніким вас і замінити,
Та пропозицію надали б прибуткову».

— «Я перепрошую, але і у відпустку
Кличе обов'язок моєї честі.
Хай у моїй кишені стане і не густо,
Та на буремному я буду перехресті.

Там, зараз де за мир іде війна,
За те, щоб інші тут її не знали.
Робити мушу те, що вмію краще я,
Щоб недосвідчені там не вмирили».

– «Та вам «пригод» тих вже навіщо,
Хай роблять ті, кого туди послали.
Згідно посад їх хай їм вітер свище,
Бо нас же тут вже й не чіпали».

– «Так, розумію, що хвилює лише вас,
Бо вже й медалька є від «свояка»,
Але ж як бути з цим – «ніхто крім нас»,
А не відзнака за «зв'язки» пуста.

Тому я мушу бути зараз саме там,
Куди моя честь кличе не за гроші.
Хай і останній подих вже віддам,
Але не як вгодовані лякливі воші».

З такими у рбзвідку не пішов би

На' людях, ніби успішні,
І вважають себе досконалими,
Хоч слабаки невтішні,
Та малюють себе бувалими.

Всюди прагнуть себе виставляти,
Посміхаючись ніби привітно,
Та правду не хочуть сприймати,
Коли кажуть їм вже і відкрито.

Діточок за кордоном сховали,
А до інших – такі ж «принципові»,
Бо і власної думки не мали,
Мов ганчірки оті дрібничкові.

Та, заради амбіцій підступно
Використовують інших завжди...
Стикався з такими доступно,
Та, з ними у розвідку не піти.

З тими пішов, хто мовчить,
Не скиглить, коли дуже важко,
В кого серце за інших болить,
Переборе свій страх відважно.

Кому байдуже, що там вже скаже,
Хто з дивану на все споглядає.
З тими, хто в скруті підкаже,
Та власне плече підставляє.

З тими, хто просто – справжній,
Кому довіришся, як собі,
Немовби, товариш давній,
Відкриє всі двері тобі.

Хто найважче на себе бере,
За спинами не ховаючись,
Де тепліше собі – не втече,
Україну свою захищаючи.

«Дискотеки»

У кожного свої «гастролі»,
Для кожного свої і «дискотеки»,
Як і у кожного свої є долі,
Де і поняття різне там самої спеки.

Комусь весела музика лунає
Серед корпоративних вечорниць.
А хто і спокою не знає,
Де замість вікон отвори бійниць.

Комусь коктейлі біля моря,
А хтось готує їх для ворогів,
Аби не знали рідні наші горя
Від незапрошених до дому дикунів.

Та, навіть у ворожому тилу
Не буде спокою рашистам у вогні.
Дамо «гастролі» і у нашому Криму
Так, щоб повиздыхали і в кремлі.

І скільки б вже не пройдено шляхів,
Де годували і «коктейлями» орду,
Давали «дискотеки» для катів,
Та грати музику ми будемо своєю!

В газетах не напишуть

Про таких не напишуть в газетах,
І з телеекрану імен не згадають.
Не почують про них на бенкетах,
Офіційно на заходах не привітають.

І не відзначать тих, «кого немає»
За те, чого «і не було».
Хоч і душа їх спокою не знає,
Та головне для них – здолати зло.

Невидимі завжди для всіх,
Тихо без розголосу свідомо.
Коротка лиш згадка про них –
«За даними розвідки стало відомо»...

Скільки пройдено вже тих шляхів
Крізь ліси, і ворожі об'єкти;
В містах окупованих серед псів,
Де кремлівські панують суб'єкти.

На відкриті емоції права не мають,
Де кожний крок може бути останнім.
Та лиш потім про все це згадають,
Між рядків, як в вірші на світанні.

А, після справи, вже як і усі –
Звичайнісінькі громадяни,
Рідних вулиць радіють красі,
Від очей лиш ховаючи рани...

На могилці батьків поллють квіти,
Чоловічу змахнувши сльозу.
Порадіють, що поряд є діти,
Задля котрих долали пільму.

Хай ніхто не повірить їх слову,
Хто по іншому звик все сприймати.
Та готові в дорогу йти знову,
А на інших думки не зважати.

Бо, на ризик повинен хтось йти
Не задля почестей та відзнак,
Щоб не було в нашім домі війни,
Та, щоби мир був наш без посіпак.

На шляху до дому

Ось і остання вже висотка,
Нарешті за якою шлях до дому.
Пробіжка ще одна коротка,
Хоч як і валить з ніг та втома.

Бо скільки пройдено шляхів
В глибокий тил ворожих територій,
Де «руськамір» нуртує із катів,
З землі зробивши крематорій.

Та раптом поруч захиталися кущі,
Немов задріботіло в скло дощем.
Ворожа група кралася в пільмі,
Щоби зненацька вдарити вогнем.

І миттю треба вузол розплести:
Чи донести важливі данні;
Чи, в бій вступивши, відвести
Загрозу від бійців, хай і в останнє.

Хто звук на себе рішення приймати,
Як капітанам личить – не тремтіти:
«Окрім років, нам нічого втрачати,
А наймолодшому з нас треба жити.

Іди, юначе, і всю правду донеси,
Як по садках дитячих заховався ворог.
Як з нашої, колись квітучої землі,
Їх «руськамір» зробив вже геноциду морок.

Ти тільки встигни, поки буде бій тривати,
Як ми візьмемо диверсантів цих на себе.
Хай дочекається тебе рідненька мати,
А нам вже допоможе наше небо»...

Де не діють закони природи

Є час, коли закони фізики не діють,
Де день, як ніч, а ніч горить вогнем.
Де не з заходом сонця, а від диму сутеніє,
А «град» – не лід, що падає з дощем.

Там, де тонка межа між морем і землею,
Зовсім не пляж рів'єрський на курорті.
Там, де від бою плавиться метал з бронею,
Як ті троянди з крему на святковім торті.
Де з кожним кроком «бронік» стає важче

На марші втричі, ніж коли був на стіні.
Щоб не казали, а кіло гранат там краще,
Аніж кіло гранатів на святковому столі.

Та від напруги лиш гартується наш дух,
Де вже і інше всіх законів сприйняття.
І ще сильніше до краси природний рух,
Хто бачив смерть – краще цінує і життя.

За сонячні світанки

Чим більше дивлячись на тих,
Хто задоволений лише собою,
Ще й досі в мареві кліше старих,
Де в спокої і не обтяжені війною,

То і частіше виникає те питання,
А задля кого кращі гинуть на фронтах,
Коли в тих, інших, лиш свої зітхання,
Все ностальгуючи по їх старих часах.

Як у тилу достатньо ще тієї «вати»,
Що заховалася підступно по кутках.
І здатна лиш на свій «совок» чекати,
Ще і сичати, як ті змії по кущах.

По кабаках богують втікачі,
Допоки інші землю визволяють.
І справ немає до чужої їм біди,
Бо від життя лише собі хапають.

Хворіють ще болячкою «країни рад»,
З свого дивану надавати всім поради,
«Експерти нафталінові» на різний лад,
Ніби самі там професійні «водоспади».

Та, мабуть, все ж таки, не задля них,
Не задля влади, та тих «привілей».
Хоч повернулися не всі серед живих,
Та ладні знову йти у бій задля дітей.

Та ще, за ту стареньку сиву мати,
Що за свої останні копійчини,
Приносила в окопи хліб і чай із м'яти.
А ще, за сонячні світанки України.

До кінця

Тільки треба нам йти до кінця,
Якщо навіть і будуть «зливати».
Важливіше нам вільна земля,
А на всі теревені – плювати.

Не потрібні нам і нагороди,
Не потрібен і статус нам різний.
Чоловічої не боїмося роботи,
Поки в домі у нас рашист грізний.

Марно тварину чомусь і навчити
Солодким батончиком шоколаду.
«Колорадських жуків» – лиш чавити,
Як і добити кремлівського гада.

Вже прощіння не буде ніколи
Кремлівським нацистським катам,
І тим, кому бізнес – війна та довкола,
Та їх підлим зрадливим «совкам».

Всупереч і експертам диванним,
Тільки вперед за свободу йдемо,
Не чекаємо ми і «небесної манни»,
Бо знаємо, крім нас – ніхто.

Треба мир нам собі здобувати,
І власну самим будувати країну,
Щоб над сином не плакала мати,
І не лякав би грім жодну дитину.

Я – «Укроп!»

Я – «правосек», «бандерівець», «Укроп»,
Що сам для себе я раніше і не знав.
Війни підступної та підлої урок -
В переконаннях ще патріотичним став.

Та я «Укроп» не тих партійних герців,
Що лиш присвоїли собі таке ім'я.
А відчуваю сам це власним серцем,
Що значно вище політичного буття.

Поверненню колишнього собі не йму,
Де лиш імперія смерділа старим гноєм.
За волю відірвемо клешні, будь кому,
До нас хто лізти буде гнійною ордою.

Нехай собі рашисти вдаляться від люті,
Звання "Укроп" я зовсім не цураюсь.
Та і "бандерівцем" подобається бути,
І тим, що - українець, від душі пишаюсь!

Довгий лютий

Щось не так з тими вже небесами,
Брехні ллється ординської дощ.
Вороння все кружить над полями,
Та глумиться кривавий “вождь”.

Підривів будинків йому все замало
Було задля влади у власній орді,
Тепер лиш з хрестів від тієї навали,
Виросли знову по світу ліси.

Свої ко́сить жнива Z-чума
Гірше за всяку тепер пандемію.
Гинуть люди, палають міста
Від маячні ідей «недомесії»

Вже давно з небесами не так,
Якщо гинуть малесенькі діти.
Зникли янголи десь за п'ятак,
Бенкетують по світу бандити.

Тож, небесам вже довіри немає,
Покладаємось тільки на себе.
Нас кремлівський царьок не злякає,
Нам і «руського мору» нетреба.

Божевілля рашистського сатани
Шлях до волі закрити бажає,
Світ втягнувши у вихор війни,
Але світло все ж морок здолає.

Чим сильніше в нас ворог стріляє,
Тим лиш більше до нього і лють.
І супротив наш тільки зростає,
Бо ми волі відчули вже суть.

Жити будемо бідам на зло,
Бо світлу крізь дим такі бути!
І блакиттю загляне ще небо в вікно,
Щоб закінчився вже і цей лютий...

Лють

Нахабніших ще світ не знав
Ніж тих тупих з московії болота,
Де лиш тиран на троні панував,
Та у рабах була зомбована голота.

Бо там до волі і не мали крила,
Тому до інших заздрісні такі.
Та лише лють до себе породили
З ненавистю до їхньої орди.

Нахабно лізуть, як ті таргани,
І як гієни – тільки все жеруть,
Та лише брешуть, як скажені пси,
І тільки смерть навколо всім несуть.

Бо й досі не покараним те зло
Було з часів імперського розбою
За геноцид, голодомор, репресій тло,
Тому орда поперла вже й війною.

Та чим упертіше орди навала,
Тим і сильніша наша лють.
Тож і отримає, як ще не знала,
Бо не зламати в нас їй волі суть.

Не залякає нас ні морок, ні мороз,
Ту націю, що вижила у геноцид.
Вже не здолає і кремля психоз,
Бо ми незламні для імперських гнид.

І наша лють лиш сил нам надає
Рашистську погань всю здолати,
Бо дух до волі наш ніхто не відбере,
І будьмо Перемогу нашу зустрічати!

Як там?

(або дещо саркастичне)

- «Мій друже, як тримаєшся ти там?»
- «Ми стоїмо! Та більше би снарядів нам.»
- «А що ж партнерів купа планів?»
- «Мабуть там знову неврожай бананів.»

– «Гуся різдвяного ніяк не дожеруть,
З дебатів знову на канікули підуть,
Допоки передвиборчі їдять млинці.
Бо це ж не їхні діти гинуть на війні.»

– «Ну, звісно ж, за кордоном все окей,
А ми втрачаємо і час, та ще й людей.
Їх фахівці повчають нас, куди стріляти,
Та все бояться нам ракети дати.»

– «Так, це як ніби просиш свого свата
Позичити шмат сала до зарплати.
А він насипле жменю лиш гороху,
Та ще і радить їсти це потроху.»

– «Та й небо наше так і не закрили,
Аби дітей рашисти не бомбили.
А потім, ще і виставлять вимоги,
Куди потрібна йти та допомога.»

– «Бо зручно ж аж з-за океану
«Експертом» бути зі свого дивану,
Де не летять ракети і снаряди,
Не б'ють цілодобово «Гради».

– «Так ще і нададуть лише в кредит
Задовольнивши власний апетит,
Та стільки вже тягнули часу,
Що наростив і кремль боеприпаси.»

– «Так мало ж то́го, кожен раз
Ту допомогу треба повсякчас
У них ще і випрошувати гучно,
Ніби вони не в курсі собі зручно.»

– «А ще, заокеанські ті «мудріли»,
Вже і відверто нам всім заявили,
Що літаки рашистські в нашім небі
Збивати нам не будуть при потребі.»

– «Так ще ж і закордонні торгаші
Нас звинувачують, що впали бариші,
Як ми б'ємо по нафтобазах москалів,
Ніби пальне з них не для вбивчих літаків.»

– «Так і сокиру вже встромили в спину,
Ніби наш експорт на їх «ринок» вплине,
Блокуючи для збіжжя нам кордони,
А наші ділять і останні вже патрони.»

– «А ще бояться і тогó неадекват,а,
В руках якого ядерна граната.
Та й що, коли програв з нею «совок»,
Спустивши «міць» в афганський ще пісок.»

– «Отож, базікало з-за океану те нещасне
Наш Крим нам не дало відбити вчасно,
Разом із бабцею його старо́ю із Європи,
То і не рила б там русня зараз окопи.»

– «Та все ж, і за «горох» ми вдячні,
Бо і від нього у кремлі вже лячно,
Тож і жене своїх рабів на м'ясний марш.
Та і з «горохом» орків пúстимо на фарш.»

– «Такі вже справи у такій війні,
Щоб пам'ятали потім друзі й вороги.
Бо є надія, в світі ми не наодинці,
І вирок матимуть кремля злочинці.»

– «Тож і «бавовни» будуть врожаї,
Та по «пакетах чорних» упирі.
Цвяхів в труну кремлівську вдосталь,
Аби вгатити їм у кришку поспіль.»

– «Отож, і бити будемо, чим є.
Бо ворог нас ніколи не зігне!
Хоч і важка́ нам випала дорога,
Та неодмінно буде на́ша Перемога!»

Весна буде неодмінно!

Без пафосу – час вторгнення проспав,
Після ночей тривожних у безсонні,
Коли дев'ятий рік вже ворог лютував
На сході, у кривавій тій безодні.

Та через день був там, де треба бути.
І понеслось все вихорем подій,
Що навіть розумом і не збагнути,
Коли за світло світу йде двобій.

Міста палають, смерть гуляє
По нашій рідній найкрасивішій землі.
Орда життя із її серця вириває,
Та встали скелею всі доньки і сини.

Орду кремлівську б'ють нещадно,
Аби надалі розквітали всім сади.
І як би не було нам зараз складно,
Та перемога буде нашої весни!

Не моя б була війна

Це не моя б була війна,
Та це – моя країна.
Бо, є бунтарства відчуття,
Коли прийшла лиха година.

Бо теж, спочатку довіряв
Тому зрадливому «братерству»,
Та в спину «брат» такий стріляв,
Що аж з війною в дім наш вдерся.

В такого «брата» одна суть –
Зняти останню з всіх сорочку,
Та ще і гнати підлу муть,
Ніби за це дає розстрочку,

Аби загнати в москаляче стійло
Всіх до кремлівського ярма,
І заливати брудне пійло
Смердючого імперського лайна.

Війна була б ця не моя,
Та ворог сам на це нарвався.
Якщо нахабно лізе сарана,
То знищують її, коли терпець урвався.

Ми залишаємось!

Можливо, все полішити – і краще,
При першій же нагоді – і втекти,
Де ріки з молока течуть ледащо,
Та ще і на обставини там доректи.

Безумовно, треба рятуватись,
Де від бомб вже дім горить.
Та по закордонах не ховатись –
Хто ж тоді і дім той захистить.

Немає заздрощів, та навіть, і зневаги
До тих, хто втік ще до війни
За пошуком заморської розваги,
А залишаються в тенетах ще орди.

Та вірю в тих, хто залишився з нами,
І негаразди всі упевнено знесе.
Як і пишаюся дітей своїх думками,
Все пам'ятаючи їх відповідь про це:

«Ми не бажаємо кудись тікати» –
Коли зайшла з ними розмова,
– «Бо, перестанемо себе і поважати.
Краще життя нам будувати вдома.

Якщо ж покинуть всі рідну країну,
То що вже в ній залишиться надалі.
Легше за все – втекти в важку годину.
Але, гідніше щось самим робити далі.

Тут народилися, і тут наш дім,
І нашим дітям тут ще далі жити,
По закордонах не ковтати чужий дим,
А свій дім краще закордонного зробити».

І досі згадую слова ці у важкі часи.
Тому і сам, де зараз бути треба.
Ми залишаємось, хай знають вороги!
І нашу Мрію ми підіймемо у небо!

Довга розмова

Ну от і вдома, хоч і ненадовго.
Бо, не скінчілась ще війна.
Попереду дорога ще чекає довга.
Та у обіймах рідних, мов сама весна.

Як вирости і помужнішали вже діти,
Через війну ковтнувши сліз до донця,
Немовби ті маленькі і тендітні квіти,
Що і крізь кригу тягнуться до сонця.

Запам'ятається назавжди їх тепло,
Хоч з поглядом тривожним та сумним...
А ще, та зустріч, мов у давньому кіно,
З старим товаришем за келихом п'янким.

Як ми постаріли вже за цей час –
Війна ж нікого і не прикрашає.
Та і не це хвилює зараз нас,
А що країну потім всю чекає.

Перефарбовані зросійщені «пельмені»
Собі вдягнули вишиванки на фуфайки,
Та на тарифах набиваючи кишені,
І під війну підлаштували «балалайки».

Така мерзота вже й в тилу,
Ніби для неї і війни немає,
Крізь ту бруківку «золоту»
Собі нахабно гроші відмиває.

Як так, коли в такі часи важкі,
Чекають на снаряди батальйони,
А містечкові у тилу князьки
Собі годинники купують за мільйони?!

Невже пішли ми воювати за таких?
Та ні! Саме за тих, кого ці обікрали.
Бо ще з «совкових» їх часів лихих,
Ми добре «вошей» цих пізнали.

Країну ми з Майдану захищали,
Аби не випала ця доля на дітей.
Та вже і їх на фронт позабирали,
А нас забули в чергах «привілей».

Найгаласливішими «патріоти» з тих,
Собі хто мають «бронь» вже посадову,
І теревенять про обов'язок для всіх,
Бо ж і не їм нести службу військову.

Тому питань набрався вже вагон:
Хто швидко Південь ворогу віддав,
Де запалали Маріуполь і Херсон...
Чому ще у корита ті, хто крав...

Чому «бакланів» різних призначали,
Які на це не мали навіть хисту.
Чому ракетні плани позгортали,
І данні розвідок ігнорували гонористо.

Чому в дорóги гроші закопали
Того ще «будівництва» режисери.
Люди ж на армію останнє віддавали...
Чому і досі все збирають волонтери ...

Чому ще повстають примари «мінська»,
Коли справжня війна йшла вже тоді,
Розпочала яку імперія нацистська,
А «вата» зрадницьки була, мов уві сні.

Пристосованці ж вилізли в «герої»,
Бо був і час у них, і спокій у болоті.
Допоки інші йшли за мир до бою,
Ці будували затишок для плоті.

В усі часи ще й визнання жадали,
Та й досі старі погляди маскують.
Вже і книжки свої повидавали,
Де власну «репутацію» рятують.

Та й депутати ті, що обіцяли
Покращати усім старі закони,
А тільки ще і гірші наприймали,
Лиш для своєї власної «персони».

Як ще банкіри, судді, посадовці...
Дехто з яких вже втік і за кордон, –
Такі ж тепер натхненні всі промовці,
Бо приховали вчасно свій «притон».

Якби ж країна наша й досі не була
Ще й у корупції старих сітях,
Можливо, не приперлась вже орда,
Коли б далеко був від неї і наш шлях.

Та навіть світ, сховавшись в шкаралупі,
Не квапиться з Гаазьким трибуналом.
Бо скільки ще потрібно доказів у купі,
Аби рашистське зло навіки вже сконало.

А там, в окопах, і чистіші люди,
Серед облич від пороху брудних,
Ніж в кабінетах марнославної облуди.
І наше місце вже і духом серед них.

Хай інші розмірковують з дивану,
Та ми реальність відчували на собі.
Нас не ввести базіканням в оману,
Як і життя своє пройшли у боротьбі.

Вже й за вікном тоді засутиєло,
Як спілкувались за своїм столом
Про все, що на душі так наболіло,
Та за країну знов підемо напролом.

І все ж, ми змусили змінити світ,
Хай не згадають нас задля похвал.
Не обирали ми життя зручних орбіт,
Бо, головніше – честь, ніж п'єдестал.

Зустріч

Давно не бачились з майданівських часів,
Та от на вулиці зустрілись випадково.
– «Ти зараз як, і де, серед війни шляхів?»
Звичайно, що звучало зараз це типово.

– «Так не про все ще можна і казати,
Бо й досі йде війна з рашизмом.
Та осторонь – не по мені стояти.
Вважай, що я займаюся «туризмом».

Як-то раніш казали – «по путівках
Гарячих на самій гарячий південь»,
Як в екстремальних тих мандрівках,
Де все залежить від миттєвих рішень.

Та і не я ж один, усі ми разом
Робили те, що кожен міг у свою міру.
І доставляли те, що треба і одразу,
І визволяли наших з «руськаміра».

Та красвиди різнобарвні там вивчали.
Могли також і «дискотеки» дати.
А, якщо десь у окупантів щось палало,
То і не треба їм недопалки кидати.

Війна ж зайшла у рідний дім,
І не тоді, як вже бомбили Київ.
А ще, коли рашисти вдерлися у Крим,
Орди кривавий оголивши вияв».

– «Та чи хіба це треба в наші вже роки,
Так ще ж і ризиковано це дуже».
– «Звичайно ж, що і ризик є завжди,
Але ж до викликів і серце небайдуже».

– «Коли вже ця війна скінчиться окаянна.
Це ж мабуть страшно бути там отак».
– «Закінчиться, як не чекати на дивані,
А кожен всі страхи затисне у кулак.

Хто, як не ми, бо що нам і втратити
Саме у наші вже роки, що бачили багато.
Бо ж і не молодь на той ризик посилати,
Аніж клясті лише з дивану всіх затято».

– «О, так! Ти б чув оту зрадливу «вату»,
Що на подвір'ї нашим всіх кляне.
Та й досі вірить кровожерливому «брату»,
Ніби той «руський мир» їх омине».

– «Та чув таких, тому і там, де треба бути,
Бо саме ці у дім наш ворогів понапускали.
За «ковбасу» й ворожі капці ладні взути,
Аби їм тільки Пушкіна щоб не чіпали».

– «Так, ворогів і зрадників ще вистачає,
Хоч вже і котрий рік війна ця клята йде.
І ще не видно їй ані кінця ні краю,
Тож ти там тільки бережи себе!»...

З вогню та попелу

З вогню та попелу боїв
Відроджується нація нова,
І обирає той серед шляхів,
Де б Україна вільною була.

Не з тими, хто лиш розуміє
Собі одну імперську мову,
Жити вчорашнім все воліє,
Плекаючи чергову змову.

А з тими – може хто віддати
Задля країни душу і життя,
Здатен негоди всі здолати,
Щоби країна в мирі розцвіла.

Дарма, що попів на зубах,
Не до прикрас, де в очі дим...
Та справа честі не в словах,
А захищати ділом рідний дім.

З обличчя змити можна бруд,
А з темних душ його не змити.
Та прийде час - відмиємо від юд
Країну, краще де всім буде жити.

Котрий рік

Вже котрий рік кривава йде війна,
Що лізе від московщини з боліт.
Та за цей час, немов історія сама,
В нас відродила духу родовід.

Повстали кращі в віковій борні,
Немов з часів славетних козаків,
За честь і волю української рідні,
Проти скажених московитських псів.

Нові вже є отамани, як Орлик і Богун,
Як Довбуш, Гонта, Залізняк, Сірко...
Як Дорошенко, Байда, і Вергун,
Як Кішка, Сулима, Мазепа і Марко...

Є нинішні, як Наливайко, Кривоніс,
Як Сагайдачний, Кармелюк, Підкова...
Аби імперський куций хвіст
У нас вже не вихляв, немов полова.

Є й ті, хто як в Холодному Ярú,
Всіх разом зайд з країни гнали,
За що пісні співає Чорний ліс Орлу,
Чорному Ворону, і Голику, щоб пам'ятали.

Чим швидше вже позбудемось орди,
Несе що «руськаміром» тільки кров,
Не озираючись на закордонні манівці,
То й буде власний Мир, Свобода і Любов.

Нас не треба злити!

Хоч дехто ще собі вважає,
Що ніби ми у діях не швидкі,
То, хай нарешті вже запам'ятає,
Що краще нас не злити по житті.

Мабуть, так міркував собі «пахан»,
Що може й далі пити кров до скону.
Та вмить народний закипів Майдан,
І скинули отого покидька із «трону».

Вважав собі так і кремлівський кат,
Що ми покійно згинемо в орді,
Та хвиля піднялась від Дону до Карпат
На захист від рашистів рідної землі.

І провокатори, що лізуть із щілин,
Повсюди нам нагидити до неба -
Отримають по повній, клин за клин,
То, краще злити нас не треба.

Політиканам безталанним
Не треба нас повчати, що робити,
Як і «експертам» їх диванним.
То краще нас таким не злити.

А від нестримності наших штормів
У когось може вже і хитавиця,
То хай і нудить наших ворогів,
Бо, духу нашого їм не зламати крицю.

Ми раді всім, хто хоче миру.
Не треба нам чужих «прикрас»,
Та і свого не віддамо ми звіру,
Тому вже краще і не злити нас!

Досить!

Досить нас вже хоронити,
І з зневагою брехати,
Що не вміємо ми жити,
Ще й поради нам давати.

Бо й не іншим нас повчати,
В нашім домі, на своїй землі.
Вже навчились розрізняти,
Хто нам друзі, а хто - вороги.

Злопихателям зрадливим
Вже давно ми довели
Не словами, а і ділом,
Що не зламні в боротьбі.

Не скорились на Майдані,
Не сховались від війни.
Не відступимо й надалі
Задля власної мети.

Ще і змінимо ми владу
Так на власних патріотів,
І дамо самі країні ладу
Без підступних ідіотів.

Ми пишаємось народом,
Що гартується й в біді.
З українським нашим родом
Україні бути вже і на віки'!

Воїни світла

Ще в Київській Русі, в її часи,
Землю наші витязі обороняли.
Та удар на себе дикої орди
Відважно першими приймали.

Козаччини славетні дні,
Звитягу нашу гартували.
Нашій землі волю несли
Серед ворожої навали.

В часи війни з фашистами
На них прийшовся основний удар.
Та витримали. Перемоги істини
Пронесли гідно крізь війни угар.

І зараз світла воїни рятують світ
В борні з кремлівською пітьмою,
Гідно продовжуючи предків заповіт,
Щоби в країні мир буяв красою.

Де вроджена є гідність так віднині –
Нас вже і не здолати ні якій чумі.
Підіймемо і прапор перемоги в Україні,
І слава воїнам, що мир несуть землі!

Війна світів

Вже йде війна світів,
Не з фантастичного роману.
А проти темряви катів
З кремлівського дурману.

Хто б що там не казав,
Ховаючись за виразом «конфлікт»,
А Вільний Дух повстав,
Перемогти з пекла релікт.

Важка дісталася нам доля –
Поставити нарешті крапку.
Та у борні гартується і воля
Пітьми здолати міцну хватку.

Недарма сплелися у клубок
Терористичні всі режими.
Бо, так і не засвоїли урок,
Що є для людства вже чужими.

Та й людство має зрозуміти,
Що іншого не буде часу,
Аби рабами вже не скніти,
То об'єднатись проти казу.

Хай скаженіє темряви орда,
Та Світло темряву ту переможе!
І хоч вже йде світів війна,
Та наше небо нам і допоможе!

Не сьогодні ...

(або містична реальність)

Коли вже ніби сил закінчився запас,
Буває, що нахлине раптом вир світів,
Де інший вимір був, і інший час,
Немов би подих вже далеких днів.

Крізь призму паралелей тих подій
Раптом так ясно бачиш все тоді
Реально вже всю послідовність дій,
Коли зійшлися всіх світів вітри.

Як йде фрегат крізь шторм буремний,
Попереду з боків обох ворожі кораблі,
І ніби не пройти той шлях злиденний,
Де неминучу смерть готують вороги.

- «Ми, капітан, загинемо нівроку!»
- «Загинемо колись, та не сьогодні!
Допоки вдача ще не має строку,
Йдемо вперед, хоч по краю' безодні!

Врізаємось ми поміж них сміливо.
Та б'ємо всім, що є, з обох бортів!
Зухвалість хай підійме нам вітрила,
Бо лиш нескорені – живі серед морів!»

Отак і в цей раз вийти спромоглись,
Де всіх віків зійшлися паралелі,
Щоб повторити, що було колись,
Аби зустріли в рідній нас оселі.

Оберіг

А на війні, як на війні,
У кожного свої є обереги.
Комусь – малюночки у бліндажі...
Є медальйони, хрестики, сереги...

У мене ж – карамелька від дитинки,
Якою внучечка ще пригощала.
Мов бурштину́ того краплинка,
Що так теплом своїм обігрівала.

Обгортка стерта вже давно
На тих шляхах буремних,
Де не пригодницьке кіно,
А лиш вітри в бійницях темних.

Та поруч із дитячим фото,
Цей оберіг міцніше за броню,
Що захищати буде доти,
Допоки і не зніщимо орду.

Бо обіцянку внучечці давав,
Що поведу її у перший клас,
Як і без сума́ннєв уже знав –
Настане Перемоги час.

А зараз, знову у дорогу,
Додержати онучці слово,
Щоб і до кожного порогу
Прийшов вже мир обов'язково.

Головне для нас

Що головне для нашої роботи –
Це не потрапити в полон,
Щоб рідні не марніли від скорботи,
Тривога їх не крала сон.

Тому завжди остання є граната,
Як запобіжник від провалу,
І ворогам щоби була розплата,
Та як найбільше їх не стало.

А ще – каліцтва не набути,
То бути пильним на війні,
Щоб тягарем нікому і не бути,
А лиш сухим виходити з води.

Робити все не задля слави,
Без різголосу діяти і метушні,
Аби і не нашкодити для справи
Ще й тим, хто поруч у борні.

У відчай і зневіру не впадати,
Аби не почуватись безпорадно.
До ворогів страху не мати,
А бити їх щосили і нещадно.

Коріння рідне відчувати,
Славетних предків родовід.
Своїх Героїв пам'ятати,
І боронити дім від усіх бід.

Та, головне – аби була країна
Єдина, процвітаюча і вільна!
І щоб лунало гордо – «Україна!»,
То завжди бути духом сильним!

На мертвій смузі квіти

На мертвій смузі квіти,
Немов маленькі зовсім діти,
Свої здійняли в небо оченята,
І пелюстками простягнули рученята.

Дрижать маленькі не від вітру,
Квіту свого втрачаючи палітру,
А від нещадних вибухів війни,
Яку нацисти «руськаміра» почали’.

Який то «мир» карателів кремля,
Де плач дітей над згарищем луна,
Коли ховають нелюди ординства
Свої стволи за спинами дитинства.

Та з боягузством власного садизму,
Негідники кремлівського фашизму,
Вже і з подвір’їв шкіл та дитсадків
Стріляють в мир з усіх стволів.

Лиш тільки квіти мовчки плачуть,
Бо оченята жах той весь їх бачать,
І тихо падають під зливами снарядів,
Не від дощів, а від кривавих «градів».

Смерть косить квіт весь навкруги,
Що на кривавій смузі вже в вогні.
Між смертю і життям та смуга пролягла,
Та тільки там «нейтральності» нема.

На стежках війни

В імлі ранковій спить земля,
І стежка в'ється мов змія.
А скільки пройдено вже їх,
І скільки ще пройти таких.

Та раптом, мовби привид ночі,
Крізь чагарник густий ворожі очі
Розгублено наводять смерті дуло.
І миттю лезом думка різонула.

Ще зовсім юний, майже син,
Вояка цей з чужих долин.
Яка ж мерзота кинула сюди
Таких вбивати за мару орди.

Але не схибить на гачку рука,
Коли в країні йде війна.
За всіх не схибить, кого вбито
Навалою з кремлівського корита.

За матерів, що посивіли рано,
За їх дітей, що не побачать ранок,
За рідну землю нашу у вогні,
За всіх, хто не бажає жити у багні!

Бо, зовсім з різного ми тіста,
І на одній стежині нам тут тісно.
Не звали ми до себе ворогів,
Тому, жалю не буде до катів.

А на війні лише є правило одне –
Хто перший влучить, той живе.
І розірвали черги навпіл небо...
Знову живий, то йти і далі треба...

Йти, забуваючи про втому,
Щоб всі вже повернулися до дому.
Щоб назавжди' вже, як віднині,
Лунало гордо «Слава Україні!»

За тишею

Надією нам віє вітер,
Та знову йти в дорогу,
Аби цвіли яскраво квіти
І біля рідного порогу.

Багато пройдено шляхів
Там, де не сняться сни,
Не чути навіть спів птахів,
І все ще тишу не знайти...

Та буде тиша неодмінно,
І з волошковим мирним небом,
І з тим усім, що так нетлінно
Над нашим вільним степом.

Але, щоб тиша ця настала,
Щоб і свята для всіх були,
Дитина кожна мирно спала —
В дорогу знову треба йти...

Відданість

Від згарищ димом ріже очі,
І на зубах пісок скрипить,
Де були затишними ночі –
Місто в руїнах все лежить.

Рашистські окупанти били
І день і ніч «градом» по ньому.
Так намагалися щосили
Саме життя вбити у всьому.

Хтось все вже геть полишив,
Де рід батьківський проростав.
Один лиш пес вірність залишив
Тому, що віддано охороняв.

Лежить самотньо на порозі,
В сумних очах сльоза від туги.
Летить курява смерті по дорозі,
Та пес лиш стисне зуби від напруги.

Не пустить на подвір'я він нікого,
Хоч змерз до кісточки вже сам.
Бо і для пса звичайного такого
Є те, що не віддасть він ворогам.

– «Іди до мене рідний друже,
Розділимо окрасць від хлібини.
Обом з цією біллю важко дуже,
Бо, ми з тобою з однієї батьківщини».

Зустріч на шляху

Там, де немає грані ночі й дня,
Не відчуваєш сам вже і страху.
В одному з рейдів, як лягла імла,
Раптово вовк з'явився на шляху.

В його очах була лиш втома
Вже від всієї крові навкруги.
Без власного лишився дому,
Де його діти були ще живі.

Набридло навіть вже і хижаку
На ті дивитися смерті жнива.
«Сірий, проходь, тебе не зачеплю.
Дісталось і тобі, як нам, сповна».

Побачив це він по моїх очах,
Як прочитав весь сум я і в його.
І розминулись, мов вітри в степах,
Бо з ним були ми світу одного.

Та, коли вийшли на узбіччя,
Там, де колись життя буяло –
Немов жахи із потойбіччя,
Село розстріляне лежало.

Спалили все рашисти «градом»,
Один лиш попіл та руїни.
І смерть душила своїм чадом,
Як трупний сморід з домовини.

І так було повсюди, де пройшли
Рашистські окупанти по землі.
То, хто насправді – люті хижаки,
Як ті кремлівські нелюди, а не вовки.

Не люди, не тварини.

Ні! Нелюди ці, навіть не тварини,
Бо у тварин є хоч якісь задатки.
Та не залишилось вже ні краплини
У москалів від людяності й згадки.

Якими ж нелюдами треба бути,
Щоби дітей в лікарнях вже вбивати,
Туди навмисно і ракети розгорнути,
А в окупації їх ще і викрадати.

Невже їм «баби не народять ще»,
Що викрадати треба вже чужих?!
Бо й фюрер їх на вбивства лиш веде,
А на щось інше – вже і не мужик.

Маля чим світу завинило,
Якому й місяця ще не минуло?!
Та не розкритим квітом відлетіло,
Як та русня ракетами пальнула.

Москало - цим пітекам на планеті,
Не місце вже серед людей.
І хай хоч вдавляться там у клозеті,
Бо винуваті всі вони в смертях дітей!

Ніколи в тій орді не розуміли,
Що для нас діти, це завжди святе,
І на своїх та на чужих їх не ділили,
Тому орді відплата буде вже за все.

Лиш лють з ненавистю там породили
До себе «обраних», та тільки сатаною.
За все, що там віками натворили,
То і розплата буде віковою!

А час вже йде

Багно те під ногами так набридло,
Що лізе з-за «поребрика» нахабним бидлом,
Де повного безглуздя вже війни угар,
Коли за «руськамір» кричать «Аллах Акбар!»

Де нелюди, обколоті всі наркотою
«Двоглавим півнем» політичного розбою,
Через тупу ненависть із свого сортиру,
Несуть лиш смерть людському миру.

Де видають російський їх нацизм
За «колорадський» свій «патріотизм»,
Щоб на халяву жити на чужих кістках,
Бо обіцяв їм кремль до «рейху» шлях.

«Раби, подножки, грязь москви»,
Що й призвели вже до війни,
Де марять тупо досі міфами совка,
Та вперто ліплять кулі із лайна.

Хто лиш собі чекав імперську манну,
Та міряв всіх аршином тим її омани,
Не зрозуміє в мареві чужих ідей,
Не за себе як в бій йти, а задля дітей.

Не ми кляту війну розпочина́ли,
А ті, хто під московію всіх гнали.
Тому не в нас самих вона існує,
А в тих, хто нею тільки спекулює.

Та й не за ними України майбуття,
Бо змиє повінь часу те усе сміття.
І як не хлюпати багнюці під ногами,
А час вже йде нестримними шляхами!

За весною

Хтось до колишнього воліє,
Зітхаючи, як там було їх літо...
Хтось від зими пасивно ние,
Чогось чекаючи від всього світу...

Той і в прийдешньому в безодні,
Для кого лиш вчорашнє – сутнє.
Та завтра починається сьогодні,
І боротьбою твориться майбутнє.

Нам сили духу і не позичати,
Бо не з газет життю навчались.
Хто крила має, той не буде плазувати,
Щоб мрії все ж таки збувались.

І ми, долаючи негод вітри,
Сприймаючи, що випало на долю,
За те, щоб розквітали на землі сади,
Йдемо вперед за мирною весною.

До світла

В чорнім полум'ї все навкруги,
Ніби впало на плечі нам небо.
І стискають кільце вороги,
Та вперед пробиватися треба.

Автомат вже пече, як багаття,
І залишилось обмаль патронів.
Та не зникне до волі завзяття,
Бо, нема за межею резонів.

Хай пробачать нас ті, хто чекає,
Якщо ми не дійдемо до дому.
Вже і втомлене сонце сідає,
Але дух наш не знає про втому.

Не лякає нас смерті обличчя –
Ми дивились в нього вже не раз.
Та ніколи не нили з узбіччя,
Бо, наш потяг до волі не згас.

Крізь морок дійдемо до світла,
Запашної ще вип'ємо кави.
Ще зустрінемо весну розквітлу,
Бо вперед ми йдемо не для слави.

Свистять кулі ворожі над нами,
І останню гранату стискає рука.
Але ж ми гартувались штормами,
Щоб у мирному світлі країна жила.

Ще не вечір

Вже котрий рік ми в полум'ї війни,
Дехто від неї може і втомився.
І хай тікають перелякані щурі,
Наш шлях до перемоги не спинився.

Із потойбіччя лізе зла орда,
Від трупів їх не видно вже землі.
Палають наші села і міста,
І світ весь у скривавленій імлі.

Наші вітрила всі посічені від куль,
І ніби небо впало нам на плечі,
Зійшовся обрій на самій вже нуль,
Де шторм вогню, та, ще не вечір.

Серед усіх буранів і вітрів,
Ми стали тільки ще міцніше.
І в нас нема жалю до ворогів,
Аби наш світ ставав чистіше.

Може і краще журавля синиця,
Та не про нас у клітці вільний птах.
І смерть нам зовсім не сестриця,
Бо нас чекає до свободи важкий шлях.

Та віримо, дійдемо все одно,
До небокраю ми свого зі світла,
Де буде мир для всіх там і добро,
Бо, ще не вечір, і душа не стихла.

НЕ однаково

До смерті вже немає і страху',
Бо, всі колись ми помremo в свій час.
Та не однаково, коли за обрій відійду –
Яка залишиться країна дітям після нас.

Що інші скажуть – вже однаково мені,
Бо, мають сенс не балачки по монітору,
А лиш реальні дії, коли лізуть вороги,
Аби щоб для дітей вже не було повтору.

Тому, був там, де бути було треба,
Хай навіть власна доля непривітна,
Аби лиш їм був волошковим колір неба,
Щоб і за мене їм збулася мрія заповітна.

Країна рідна щоб була, як теплий дім,
Де би були любов, достаток, мир і спокій,
Дитину жодну не лякав раптовий грім,
І по життю були щоб вільними всі кроки.

Не здамося!

Де біснுவатий «Перший» той Петро,
Та тінь від «Другої» їх Катерини
З катами сталінізму і політбюро?!
Там бути послиду й сучасної вражини.

Нас все «хоронять» не одне сторіччя
Різні заброди, завойовники і юди.
Тупі «сценарії» пророчать з потойбіччя,
Та ми були і є, і далі Україна буде!

Хтось може вже собі «втомився»,
Дивитись про війну з телеекрану –
Хай «відпочине», бо, хто не скорився,
Вже не віддасть країну жодному тирану.

І бити ту орду московії нещадно
За кров дітей, за згарища та смерть.
За тих, кого і кинула так безпорадно
Війни кремлівської ця круговерть.

І за довіру до «братів» осатанілих,
Що Мати нашу рвали на шматки,
Напливом орд своїх оскаженілих,
Нібито нас пов'язують «зв'язки».

Не «кровні» ті зв'язки, а на крові',
Що так віками пили з нашого народу.
Імперські зайти намагалися завжди'
Нас тільки знищити собі лиш на догоду.

Від таких «друзів», небо нас позбав,
А від всіх ворогів позбавимось самі.
Орду наш шлях до волі так вже налякав,
Що, аргумент рашистів – лише в їх війні.

Ми їх не звали, тож і валять хай усі,
Не нишпорять по наших закутках.
І їх війну хай заберуть до власної орди,
Бо, де не влізуть – тільки смерті жах.

Давно відомо вже в усьому світі –
«Рабів до Раю не пускають!»
Як і для тій кремлівській свиті –
Ми не здамося, хай і не чекають!

Нас не подолати!

«Разом нас багато, нас не подолати!»,
Як це все звучало ще тоді,
Коли влада яничар так собі затято
Билася за статки лиш свої.

Та часи минули, як і ті надії.
Вража темна сила зрадила країну.
І у намаганнях відібрати мрії,
Ще і планувала лиш одну руїну.

Та ми не скорились, і повстали знову.
Нас було багато на Майдані.
Разом зруйнували ми потворну змову,
Мали і надію на часи жадані.

Але осоружна вся кремлівська згряя
Вже на нас поперла дикою війною.
Навіть без вагання і не зволікая,
Разом ми повстали спільною стіною.

Ми не мали зброї, навіть, допомоги,
В перші дні навали москалів.
Та наш дух до волі і до Перемоги,
Зруйнував всі плани ворогів.

Навіть якщо знову ті лобстероїди
Будуть спонукати нас із-за кордону
До якихось перемовин з людоїдом,
То багато нас, хто не піде до полону.

Раз вже «стара бабця» разом з «блаблабамою»,
Кинули нас «мінськом» на Крим і на Донбас,
Як в часи колишні вже клялися мамою,
З будапештським меморандумом не раз.

То хто ж буде знову з розумом при тямі
Вірити бандитам кровожерливим з кремля,
Бо одна розмова з тими дикунами –
Бити їх допоки не звільниться земля.

Можна змусити підступно підписати папірці,
Потім лицемірно це подати, як за «мир»,
Що для рейтингу і роблять різні шахраї,
Бо для бізнесу при владі це, як ніби тир.

Можна знищити міста, і спалити поле,
Намагатися труїти нас імперською марою.
Та рабами не булі, і не будемо ніколи,
Бо і з попелу за волю ми повстанемо до бою.

Нас не подолати, довели ми це завзято
У боях кривавих з лютою ордою.
І до Перемоги разом будемо стояти
Щоб сади буяли мирною весною.

Імператив

Я з тими, хто нищить ворогів,
І далі нищити їх буде,
І всіх підступних хробаків,
Що лиш несуть облуду.

Я не сприймаю балачкі,
Тих фарисеїв, хто повчас,
Як проливати кров в війні,
Самі яку лиш споглядають.

Волати за примирення для всіх,
Та призивати ворогів любити,
Це буде тільки зрадою всіх тих,
Кого вже замордовано і вбито.

За сльози кожної дитини,
Віддам сам власне я життя.
Та не пробачу жодної вражини,
За що ні перед ким не маю каяття.

Відверто, що, як би була та воля,
То знищив зрадників і ворогів усіх,
Щоб у народу краща була доля,
І звідусіль лунав дитячий сміх.

Думки в дорозі

Нас довго намагались запевняти,
Що ми там ніби «недолугі гречкосії».
Та швидко вже змогли і спростувати
Війни кривавої стрімкі події.

Бо, і в Бахмúті, Маріúполі, Херсóні...
Ми довели свою незламність і звияту.
Який би ще народ зміг в обороні
Так згуртуватися, що ворог дав і тягу.

Який би ще зміг пережити сталінізм,
Голодомор, репресії, брехню «застою»,
І довести незламний духу героїзм
Вже і з рашистами на полі бою.

А волонтерський рух, то взагалі,
У світі прикладів таких не мав,
Коли народ в запеклій боротьбі,
Як одне ціле, хвилею повстав.

Брехали нам, ніби культура «сходу»
Є набагато глибшою за нашу.
Та точно «гуру» ті не нашого і роду,
Який з Трипілья ще почав «варити кашу».

Старий прийом кремлівських кgbістів,
Ніби там хтось народи два «стравив»,
Щоб відвести провину від рашистів,
Хто по Одесі, Львову, Києву... гатив.

Скільки дітей згоріло у вогні
Від тих «асвабадітелей» з кремля...
Залишились лиш попелу сліди,
Де вдерлась нелюдей орда...

Може «за мір і дружбу» ще і досі
Є «гуманісти» за чужий рахунок?!
І про «всепрощення» там колупає в носі,
Та скласти зброю нам, як «порятунок»?!

Чим далі, то крикливіші «експерти»
«За мир», та на умовах москалів,
Щоб і країну дати їм роздерти,
Аби задовольнитись спокоєм щурів.

Воно ж з дивану так видніше,
Коли є й час на різні балачкі,
Де і не чути серед «ватяної» тиші,
Як б'ються за свободу рідної землі.

Підсунуть ще й зневіри пропаганду,
Ніби нам тільки гірше буде далі,
Бо звикли їсти лиш рабів баланду
Із заздрістю до тих, у кого дух зі сталі.

Тому тут ворогам немає місця,
Які так зневажають наш народ.
Бо, згинуть, як пожовкле листя,
На кладовищі незапрошених забр'од.

А наш народ – і був, і є, і буде,
Попри підступність ворогів.
І Перемогу неодмінно вже здобуде,
Над споконвічним злом катів.

Тому і нам з дороги та в дорогу
Йти знову, забуваючи про втому,
Аби наблизити жадану Перемогу,
Та з миром повернутися до дому.

Так, чи не так

«У кожного правда своя» –
Часто звучить це банально.
Та істина є лиш одна,
Навіть якщо для когось не реальна.

Воно ж бо з дивану видніше,
Ніж тим, хто у вирі подій.
Бо там, на дивані, зручніше
«Експертами» бути без дій.

Їм всё щось не так, і не те,
Та інших назвуть брехунами,
Після клацання пультом ТБ,
Бо себе лиш вважають знавцями.

В дорозі ж і не до розмов,
Коли треба ще справу робити.
Хто б там що собі і не молов,
А нам – зéмлю свою боронити.

Життя, як мить

Життя, як мить, минає швидко,
Але, все ж не дарма́ воно летить,
Коли, хоча б одна маленька квітка,
Була врятована за цю єдину мить.

Тому нема на час вже нарікати,
Де його змінювати треба і самим.
Та рідний дім від бруду вичищати,
А не волати за годинником старим.

Де зливи куль, то часу там немає,
Вся вічність в мить за кулею летить.
Та під вогнем там кожен твердо знає,
Якщо не він, то від орди хто захистить.

І мить одна, що більше за життя,
Все розкладé вже по своїх місцях –
Хто тільки звук до рабського виття,
А хто, і в зла труну заб'є свій цвях.

Неодмінно

Немає справ нам до строї «вати»,
Що ореол «провидців» начепила,
Та вміє іншим лиш брехати,
Немовби не розправити нам крила.

Хай тліє по собі у москалячих міфах,
А нам країну нашу треба захищати,
Щоб не було ординського в ній лиха,
Та мали змогу діти вільними літати.

І неодмінно, після нашої вже Перемоги,
Сильну, нову збудуємо країну,
Де всі до щастя пролягатимуть дороги
В квітучу, вільну і заможну Україну!

Яскрава мить

Зірка зірвалась і летить.
І мить, що є та – неповторна.
Хай навіть в небі і згорить,
Та мить її була та непоборна.

Ховається хай дехто у пісок,
Та спокій не для вільної душі.
Бо краще миті запальний стрибок,
Ніж скніти попелом в житті.

Хай не завжди буває по дорозі,
Зі щастям так у власній долі,
Коли серед обставин, як в облозі,
Та є та мить із подихом до волі.

Ця мить і є вже і життям самим
Поміж колишнім і майбутнім.
І хай вже випав шлях важким,
Та він і є, як мить яскрава, с'утнім.

Краще мить волі,
Ніж коритися вік чужій долі!

Капітан
(поема - алегорія)

Чи було́ так, або, ні, –
У житті різне буває.
Той дасть відповіді ці,
Хто і сам так відчуває.

Лиш вірші́в рядки,
Немов черги куль,
Як летять у вир думки,
Де зійшло́сь усе на «нуль».

Капітан був не дарунок,
За характером – складний.
До життя мав свій рахунок
І не вірив в рок сліпий.

Прокладав сам свій маршрут,
Та тримав упевнено удари,
І чужий не визнавав статут,
Де облуди ковзали примари.

Ворогам не пробачав,
Та підтримував нужденних.
Вдячність зовсім не чекав.
Духом був непримиренним.

Скільки б доля і не би́ла,
Та встава́в, і йшов вперед,
Бо ду́ша ма́ла вітри́ла,
І до во́лі свій багнет.

Не згина́в своїх ко́лін,
В ва́жкий час става́в до бою.
Крі́зь мінли́вий ча́су плин
За́вжди був са́мим собою.

Інши́м був незрозу́мі́лим,
В неді́лиме ві́рив напро́лом,
А не усмі́шкам зрадли́вим,
То́му був одина́ком.

Попри́ примхи всі́ жит́тя
Прын́цип мав, як та́лісман:
«Капі́тан – не лиш зва́нн́я,
А ду́ші са́мої ста́н.

Буде́ ра́нок пі́сля но́чі,
То́ж у відча́й не впа́дати!
Плазува́ти то́й не схоче́,
Хто́ вже на́вчений лі́тати!»

Якщо́ ж си́ли поли́шали –
З парале́льності сві́тів
Небе́са підтри́мку сла́ли,
Немо́в ка́рму від ві́ків.

Інши́й вимі́р, інши́й ча́с
Співпа́дав з пли́ном поді́й,
Де з'я́вля́вся но́вий ша́нс
Відтво́рити су́тність ді́й.

Коли́ за́клик предкі́в кли́че –
Повста́є ду́х до зви́тяги.
І ко́д ро́ду та́ємни́че
Нада́є ду́ші на́снаги.

Ніби знову крізь вітри
Корабель у вихор йшов,
Де були скрізь вороги,
І чекала смерті кров.

— «Капітан, загинемо нівроку!»
— «Помремó колись усі,
Та не зараз, не до строку!
Бій дамо усій пітьмі!

Комусь краще і синиця
В небі вільнім журавля.
Та наш дух вже не змирітьс'я
З тим, що б'є птахів орда.

Ліхтарем хай зло горить
Тим, хто вірять у батіг.
Та вже краще волі мить,
Ніж чужих в'язниць поріг.

Злість корисніша за відчай
Серед полум'я боїв,
Де суддя собі і слідчий
До нена́висних катів.

А те, що нас не вбиває,
Робить тільки ще сильніше.
Навіть смерть нас не лякає,
Де свобода важливіше.

І один буває воїн,
Як у полі вітри дмуть
Посеред життя вибоїн,
Бо рабів до раю не беруть.

Хай ніхто нас не згадає,
Впало небо як на плечі.
Та дух втоми наш не знає,
Бо ще навіть і не вечір.

Де вирішує момент,
Посеред тих перехресть –
Головне не постамент,
Головне – була би честь.

Тож б'ємо з усіх бортів,
Нам зухвалість допоможе.
Бо серед усіх морів
Лиш сміливість переможе!»...

І зійшлися паралелі,
Розірвавши смерті коло.
Затремтіли навіть скелі,
Ворогів змиваючи довкола.

Та, коли розтанув дим,
Капітану пригадалось,
Як залишився десь дім,
Де колись кохалось...

Лиш приходять уві сні
Спогади яскраві.
Та все рідше і вони
Сняться у заграві.

Пелюстками б осипати,
Ту, що серце пам'ятає.
І зірки б в букет збирати,
Хай цього й не відчуває...

Та і як про все сказати,
Де лиш попів боротьби,
Аби потім втрат не знати
Тим, хто любий для душі.

Ніби так вже було близько
Все, що мріялось колись.
Біля моря дім у бризках,
Де любов з добром зішлись...

Та раптово обірвала
Все імперська сарана,
Як на рідний дім напала,
І спалила все дотла.

Божевільному тирану
Земель більше закортіло.
З-за кремлівського паркану
На чуже накинув рило.

І пішла орди марá
На квітучий рідний край,
Та нуртує мор кремля,
Де омріяний був рай.

З-за кремля крові не видно
Тим зомбованим рабам.
І жене тиран те бидло
На війну за чужий крам.

Вже й на морі ці пірати
Всі грабують кораблі,
Що без бою не здолати
Шлях до рідної землі.

Та дух вільний не скорився,
Став до бою з упирами,
Аби рідний край звільнився,
Забував щастя садами.

Бо вже йде війна світів
За самé Землі майбутнє.
Та життя здолає мертвяків,
Як і світло чорне сутнє.

Тож і досі в темних водах
Ніби крізь усі часи
Корабель десь у походах
Шторм долає до мети.

Крізь чужих вітрів напасті
І крізь долі ураган
На свободу і на щастя
Курс тримає Капітан...

Вітрила волі

Найкращий вірш я ще не написав,
Не намалював свою картину,
Останнє слово не сказав,
Бо не відчув і ту годину,

Де вже не буде і війни,
А буде вільним кожен крок
Де падатимуть з неба лиш зірки,
І знов не клацне заіржавлений курок.

Бо досі в дім наш лізуть вороги
Нас знищити отим «братерством»,
Що в них було лиш на крові’,
Ніколи навіть і партнерством.

Країни позбавляли нас і мови
Навалою комуністичної брехні.
В сітях тримали людолови,
Щоб нас приспати у ярмі.

“Дешевою” труїли ковбасою
В імперії черг і наглядачів,
В часи морального “застою”,
Де вишів було менш ніж таборів.

І за “генсеків” нас агітували,
Та мали власні ми думки.
А щоб життя нам не псували –
Ми з ними «гру» свою вели.

Те, що “більшовики” награбували
В час громадянської війни,
Те надто швидко проїдали,
Від комунізму утопічного вожді.

Тому війною пре орди імла,
Аби вирішувати все за нас.
Кайданами вчорашнього буття
Нахабно прагне зупинити час.

Але не бачу іншої я долі,
Ніж незалежності вітрила.
Іти крізь хвилі до омріяної волі,
Щоб хоч би діти мали крила.

В уламках дня

Вірші летять в уламках дня,
Та не для критиків, чи слави,
Вони, немов, та часточка моя,
В тумані що шукає переправи.

Летять, як іскри на вітру,
І швидко в темряві згасають.
Як залишки від сну, їх не зберу,
Що розчиняючись зникають.

Чому ніхто не чув їх ще раніше,
Хоч і давно вони звучали,
Бо у когó був мікрофон у ніші,
Його для себе лиш тримали.

Клекоче хвилями світ протиріч,
Коли йду по вибоїстій дорозі.
З'явившись кроками з узбіч,
Вірші розтануть на порозі.

Писати б про дощу краплини,
Про те, як «сонечко блищить»...
Та лиш протестами невпинно
Їх відгук середовищу летить.

Коли навколо гвалт брехні,
Більше питань серед тенетів,
В світі нема гармонії душі,
То тут вже і не до сонетів.

В часи випробувань казали,
Поет, по-перше, є – громадянин.
Його душа шукає правди ідеали,
Аніж яскравий блиск вітрин.

Хтось скаже, що це лиш «рефлексії»,
А не вірші «класичного зразка»,
Той і життя сприймає, як за лекції,
Ховаючись за стилями зі скла.

Та головне в них – думка і сюжет,
Все інше – тільки інструменти.
Хай хтось шукає лише рим букет,
Для мене в них – історії фрагменти.

І не сховатися під ковдрою собі,
А ні з сердечок, квітів і зітхань,
Якщо саме в поетів зло завжди
Стріляло першим без вагань.

Душа промовчати не може,
Коли йде боротьба за світло,
На що закрити очі вже неможе,
Щоб майбуття добром розквітло.

Не до сонетів

Не до рожівеньких сюжетів,
Коли лютує ворог на землі.
Як не до патоки сонетів,
Бо слово – зброя боротьби.

Не до віршів «високих»,
Коли жорстока йде війна,
Де вже в степах широких
Орди лютує сарана;

Де все ще моляться в омані
Імперським ідолам чужим;
Та ще в кривавому тумані
Далеко десь і рідний дім;

Коли в тім полум'ї вся Україна,
Де вдерлася шиZOїдів орда,
А мати все чекає з фронту сина –
То, кулемет замість пера.

Де простий напис на стіні:
«За Україну, і за Волю!»
Дорожче, ніж старі пісні,
Коли орда плюндрує долю.

Та, Перемога буде неодмінно!
І згинуть всі кремлівські дикуни!
І встане з попелу країна!
Тоді настане час і на вірші.

Знаю

Я знаю, що віршовані думки
Мої вже з часом втратять сенс,
Коли не буде і війни,
Зійдуть старі емоції зі сцен.

Та і не треба їх гучного визнання,
Аби війна скінчилася скоріше,
Щоб залунало вже життя,
І його барви сяяли світліше.

Вірші складав не задля втіхи –
Заради тих, хто зараз у борні
Шляхи війни свої долає тихо,
Аби весною розцвіли сади.

І зараз, знову у дорогу,
Де тільки попіл і вогонь,
Не відчуваєш де вже і тривогу,
Змиваючи і смерть з долонь...

Та прорвемося! Буде Перемога!
А двічі нам не помирати!
Як навчені літати ще з порогу –
Ніколи і не будуть плазувати!

Мова про мову (або тест-скоромовка)

Сиділа гава на ганку,
І дивилась на фіранку,
Де чекала ще спозаранку
На кави духмяної філіжанку.

І не ходи до ворожки –
У вільнім полі волошки
З вітром гойдалися трошки,
Наче сапфірові брошки,

Дзвінко сміялась дитина,
Де біля тину лежала драбина
Вже зі зламаними шаблями
Поруч з заіржавілими граблями.

Як співають гарно дуже
Про любов, і мир, і дружбу
У нестримності «таланту»,
Але мовою все окупанта.

Безголові москалі
Повилазили з нори,
Залишились без голів,
Як наш дрон до них влетів.

Скільки б москалям не лізти –
Не дамо їм і присісти,
Де нема що їм і їсти,
Бо і з різного ми тіста.

Хто не дбає про країну,
Зневажає Україну –
Валить хай за москалями
«До їх мами» кораблями.

Тест-скоромовка, і не обмовка,
Така собі вийшла обмовка
Для тих, хто і досі в полоні
У мови чужої гріє долоні.

Мова про нашу мову,
Солов'їну і гонорóву,
Аби не вели розмову
За підступну ворожу змову.

В крамницю біля Укрзалізниці
Завезлі запашні паляниці.
А мова наша, як криця,
Під сонцем яскраво іскриться.

Кросворди акровіршів

К.А.В.А

Казкова мрійливість бажань,
Аромату чарівної чорної ночі.
Вітер нестримності сподівань.
Адреналіну шторми до дії охочі.

М.Р.І.Я

Мить між колишнім і майбутнім
Реальністю проходить відчуттів.
І лише серце так бажанням незабутнім
Яскраво зіркою палає почуттів.

В.А.Т.А

Верещать запроданці настирно,
Апологетами рашистської орди.
Та все ж, відродження неспинне
Альтернативно від імперської доби.

П.А.П.У.Г.А.

Повторює уперто чужі штампи,
Але не бачать світло навіть лампи,
Прикриє коли клітку полотном хазяїн,
Улестившись отим базіканням навзаєм.
Гризе, що йому кинуть хазяйви, ледащо,
Альтернативи іншої не сприйме вже нізащо.

Д.О.Б.Р.О

Доволі часто лише чути
Окремі заклики до всіх.
Багато пафосу роздуто.
Робити ж треба не для втіх,
От тоді й буде справами здобуто.

С.В.І.Т.Л.О

Сутність істини проста –
Віддаючи, сам палаєш.
Іншим побажав добра –
Темряву біди здолаєш.
Любові, вірності й тепла
Осяянням і світ пізнаєш.

І знову про мову

Кожен народ вже історично
Своєю мовою і дихає відверто.
Та лиш орда так істерично
Нав'язує свою усім уперто.

Бо, мова й є – душа народу,
Яку так хоче вирвати орда
Собі лиш тільки на догоду,
Де аргументом є вже і війна.

Нав'язували нам свою віками.
За нашу ж гнали в табори,
Аби були безмовними рабами,
І розмовляли, як наказують «царі».

Та розставляли маркери повсюди,
Де бути мав лиш «руський дух»
У маячні «величній» облуди,
Ніби весь світ сприймає це на слух.

Тому і сам ще обома писав,
Аби вже швидше прокидались ті,
Хто навіть вчити не бажав
Мову, де з нами ж і жили́.

Бо в кожному куточку світу, –
І громадянських прав позбавлять,
Якщо державною не володіти,
Як від малóго і країну зрадять.

Тож, нібито за мову, і русня,
В психозі від нацистського угáру,
Загарбницьку війну розпочала́,
Де відродити мріяла імперії примару.

Бо в кожному місті нашім ще стояли
Їх маркери, як той «арап курчавий»,
Що «дух» імперський вихваляли,
Де б панував режим «двоглавий».

Бо навіть ті їх «дисиденти»,
Що від режиму постражда́ли,
Ще й досі бачать «дивіденди»
Собі з імперської халяви.

Та є і ті, хто пнуться додавати
Те фарисейство із імперського навозу.
А у запрошенні країну захищати –
Вбачають по собі вже і «погрозу».

Їм скільки ще загиблих треба,
Щоби русні не слухали шансон,
Та, ще яких ракет їм з неба,
Щоб мовний той зали́шили полон.

Невже такі тупі – за тридцять років
Мову споріднену не вивчили і досі,
Не намагаючись робити навіть кроки,
Тримаються за «общность» у хаосі. .

Тож із кремля поперли «визволяти»,
Як і від мови, так і від життя.
Бо ті фашисти марять зруйнувати
Все, що не має їх тавра.

Завзято ще й палили у вогні,
В традиціях російського нацизму,
З дикунства українські всі книжки,
Доводячи звирячість шовінізму.

Та, попри все, ми зберегли,
Як нація, свою історію і мову.
І вже ніколи жодні вороги
Нас не затягнуть в свою змову.

Без мови і народу не існує,
Як до нації від родоводу.
Недарма і ворог так лютує,
Бо не буде нам вже переводу!

І здолаємо орди навалу,
Як долали вже з історії не раз,
Аби пісня наша волею лунала,
Бо, настав вже Перемоги час!

Наше слово.

Казав ще наш пророк, Тарас Шевченко:
«Борітеся – поборете!», попри усю облуду.
Писав Василь, поет наш, Симоненко:
«Народ мій є! Народ мій завжди буде!»

Як стверджував ще і Іван Багряний:
«Ми є. Були, і будем Ми!
Й Вітчизна наша з нами»,
Наперекір всім підступам орди.

Іван Франко нас закликав до боротьби:
«Лупайте сю скалу!», бо воля не згасає.
І Хвильовий вважав: «Геть від москви!»,
Бо наш народ і власний рід свій має.

Бо, навіть ще і Лермонтов казав
Рабам: «Прощай немитая росія»,
Бо серед тих вандалі точно знав,
Що в тій орді ніколи не було месії.

І вірив за: «Свободу не втікати з бою»,
Іван Світличний, як у віршах писав.
І Василь Стус: «Ти випросталася до волі»,
До України так свідомо промовляв.

Як заповів нам ще Павло Тичина:
«Злодюг кремлівських, вбивайте без жалю!»,
Як до синів і доньок промовляє Україна
Спинити вже навіки кремлівську сарану.

Повстали хвилиєю найкращі доньки і сини,
Коли так наше слово – теж зброя Перемоги,
Аби звільнити землю від рашистської пітьми,
Щоби до щастя й волі вели усі дороги.

Заради Волі і Любові

(Пам'яті поета - борця за волю, Шандора Петефі,
вбитого російськими найманцями ще у 1849)

Запам'ятав з дитинства я слова чудового поета,
Які були для мене, як вітрила для корвета:
«Будь чоловік ти, чоловіком, лялькою – ніколи,
Яку кидала б доля, як завгодно їй по колу!»

Як він, негідні для душі я заперечував закони,
Нікому та ніколи я не бив улесливі поклони,
А вірив в те – здійсмають по життю вітрила,
Лиш ті, хто духом сильні, мають свої крила.

Запам'ятав для себе істину я ще відкрити,
Даремно пристрастями щоби і не тліти –
Краще зухвало в шторм вітрило так здійснити,
Як і казав поет угорський у віршах завзято.

Бо, здавна знаю сам: «Задарма не дається воля»,
Серцем палають задля неї, в тому – власна доля,
«Своєю кров'ю платять, не грошима», та словами.
Борцям нескореним: «Хай перемога буде з нами!»

Пробачте...

Пробачте мені мої друзі,
Веселих часів, і що в тузі,
Які всі ми з вами пройшли,
Що зараз не з кожним в біді.

Побратими, пробачте мені,
Які у пекельнім бою полягли,
Що поруч не був я в той час,
Не зміг врятувати всіх вас.

Пробач мені, доня і сину,
За те, що лиху цю годину,
Від вас я не зміг відвести,
В свої, ще минулі часи.

Пробач, Україна моя,
Що зараз палає земля,
І гинуть найкращі сини,
За волю в кривавій борні.

Та сам не пробачу ніколи
За зради й брехні все те коло,
По якому водили «вожді»
В комуняцтва ганебні роки.

Ніколи вже їм не пробачу,
Послідовникам їх на додачу,
За те, що надію в нас вкрали,
Та тільки наш час змарнували.

Не пробачу запроданцям всім,
Що лиш обікрали наш дім,
Та впустили до нас ворогів,
Що ховалися в маски «братів».

Не пробачу ніколи віднині,
Скаженій імперській вражині,
Що з своєю рашистів ордою
Увірвалися в дім наш війною.

Чоловічі сльози

Чи бачив хто, чоловіки як плачуть?
Не від жалю із власних почуттів,
Не ті, кіношні для сюжету «мáчо»,
А ті, які не кажуть зайвих слів.

Як бачили на згарищах дитячі сльози,
Та після похоронок розпач матерів...
Як не зважаючи на власні вже загрози,
Виносили з вогню поранених бійців...

Та в відчай не впадали навіть і тоді,
Коли не вистачало вже патронів,
І все нахабною ордою перли вороги,
І не було за спіною окрім себе заслонів...

Але, коли товариша раптово нестає
Від зрадницького пострілу у груди,
Сльозу ховаючи, друг хрест цей сам несе,
І не подітися від втрати вже нікуди.

Його не буде

Не прийде він ніколи вже,
Бо обірвала куля його долю.
Любив життя понад усе,
Але віддав його за волю.

Інакше він би і не зміг,
Ще з барикад Майдану,
Бо був не серед тих,
Хто споглядає все з дивану.

Першим пішов проти навали
На захист рідної землі
Тих замість, що чекали,
Чиї б вивішувати прапори.

В бій йшов не за грошву,
Що ділить влада, наче ворог,
А не впустити щоб орду,
З її імперським мором.

Через совкову ту мару,
Давно вже і його батьки,
Від її «світлого шляху»,
Пішли з життя в інші світи.

Тепер і він вже на землі
Своїх світанків не побачить.
А скільки ще загине на війні,
Яку ніхто вже не пробачить.

Та час той морок вже знесе,
Бо прийдуть ті, хто вижив.
Та лиш йому весна не зацвіте.
Свої світанки нам залишив.

Його хай навіть не згадають
Ті, хто живе своїм буттям,
Та зорі в небі пам'ятають,
Хто їх запалював життям.

Впали рóси...

Впали рóси на покóси,
Де колись волошки сині
Дівчина вплітала в коси,
І кохали її руки сильні.

Та журбою нині оповиті
Ті луки, де так любов буяла.
Вороги прийшли несамовиті,
Кому вже свого було замало.

Вірний син своєї України
Встав на захист рідної землі,
Щоб не плюндрувати тій вражині
Милі коси, й материнські сні.

Бо не міг він честь свою ховати,
Як ті, що підбурюють завжди
Чужу «кров сакральну» проливати,
Бо це ж і не їм під кулі йти.

Не словами галасливими, а ділом
Боронив країну син від ворогів.
І закрив він на світанку своїм тілом
Все, що чистим серцем так любив.

Зараз рідних він з небес охороняє,
Щоби не журилася краса дівоча.
Тільки мати сльози все вплітає
В вишиванку для свого синочка.

Та стоять вже сотні доньок і синів,
Друг за друга всі родиною своєю,
Щоб лунав в країні не журливий спів,
І вставали чисті роси над землею.

Так само зійде сонце...

Герої не вмирають.
Але чому його не буде?!
Чому найкращих забирають,
Де досі йде війни облуда?!

Так, його будуть пам'ятати,
Але ніколи він вже не прийде,
І не обійме ніжно свою мати,
Та не підставить і своє плече.

Хтось буде крити все на світі
Несамовито з теплого дивану.
Хтось – нити на старій орбіті
В сітях імперського дурману.

А він, без зайвих гучних слів,
Пішов у вир за покликом душі,
І цілий світ собою захистив,
Щоб були в інших мирні сни.

Так само буде шепотіти дощ,
І знову вийде сонце за вікном,
Та буде гомоніти серед площ
Час і надалі зірваним листком.

Зійде кривавий сніг водою,
Трава закріє рани у степу,
І зацвітуть сади весною...
Та не побачить цю красу.

Йому би щастя ціле море,
Тепло дітей його рідніших.
Але зі сходу вдерлось горе,
І він закрив собою інших.

Так сильно він любив життя,
Але, сильніше ще і Україну.
Пішов зненацька у не вороття,
На нас залишив всю країну.

В боргу

В боргу я перед тими, хто стоїть
На смерть свідомо за життя,
Щоби настала та жадана мить,
Коли закінчиться кривава ця війна.

Ми не чекали призову від влади,
А йшли туди, де було важче,
Поки ділила зрада та свої посади,
Та лиш ховалася в ілюзіях ледащо.

Із краматорських та слов'янських
Виводили дітей ми із облоги.
І міряючи стéжки «партизанські»,
Розвідували дані ми для перемоги.

Не на курортах ми відпочивали,
А там були, де спека не від сонця.
І кров солоною водою ми змивали,
Щоб мир настав у кожному віконці.

Та я в боргу і досі перед тими,
Хто, як мішені там, на лінії вогню;
Хто не повернеться до рідної дитини,
Поки верзуть про «перемови» маячню.

Бо, досі пре з боліт кремлівський бруд,
Що нас «населенням» вважає, як колись.
Та ми давно – не мовчазний вже люд,
І, як народ відбу́тися – ми спромоглись!

Ні́де правди діти

Життя – як карколомний буревій,
Якщо від нього не ховатись,
Учасником бути стрімких подій,
Шторму обставин не лякатись.

Але горять чим почуття сильніше,
Тим і міцніш в обличчя вітер б'є.
Бо, чим вогонь палає яскравіше,
Тим більш і мошкарі на нього пре.

І дуже важко бути небайдужим,
Де стільки кривди є ще в світі,
Від чого часом на душі сутужно,
Та вже від себе ні́де правди діти.

Бо, мабуть, кожному своя є доля,
Яку судилося пройти в житті,
Де в боротьбі гартується так воля,
Щоби не зрадити ніколи і собі.

Відповідність

Кожен народ для себе має право
На захист власного життя,
Щоби була його культура і держава
Там, де його коріння і земля.

Народу нашому терпимість притаманна,
Та коли довго нею зловживають дикуни,
То, відкривати двері їм – одна омана,
Де вони лізуть, мов нахабні таргани.

І в толерантності такій – лиш згуба,
Де знахабнілий ворог пре тільки своє.
Може покірливість комусь так любя,
Та, тільки лиш до рабства приведе.

Не в тім культура, щоб терпіти,
Коли на знищення іде війна.
І ворогам нема чого у нас робити,
Які з орди пруть, як та сарана.

Яку нам треба гідність мати –
З історії нам довели вже козаки,
Як треба рідну землю захищати,
Щоби з отрутою не лізли вороги.

Те, що московія війною пре
До всіх народів у чужі краї,
Весь світ давно вже бачить це,
Та тільки не попихачі москви.

Таким не допоможе і освіта,
Хоч намалюй їм три дипломи,
Бо, шовіністам треба відробити
Те, як їх вчать рашистські гноми.

Та то – орда, де лиш фашизму клони.
А нам – своя культура, і історія своя.
У нас і власні – наші лиш закони,
Де прав не має кровожерлива орда.

Ще та війна скінчилась не для всіх

Ще Друга світова скінчилась не для всіх,
Бо досі кремль несе чуму фашизму,
Зомбовано горлають діти тих,
Хто був на «вишках комунізму».

Де їм і про війну колишню знати,
Якщо самі за віком вже не воювали,
А вчили їх пісні парадні все співати
Ті, хто на цьому лиш спекулювали.

Бо, в тій війні перемогли різні народи
А не лиш той, хто заховався у кремлі,
Тепер собі приписує всі «нагороди»,
Як їм про це брехали боягузливі вожді.

Спотворили всі символи звитяги,
З імперії совкової кремлівські пси,
І пруть на нас війною у нестямі,
Тому не їм вже роззявляти і роти.

Не їм і вказувати нам шизофренічно,
Як, і яких героїв наших шанувати,
Коли війну на нас наслали істерично,
Аби і далі в нашім домі панувати.

Один мій дід від сталінізму ще загинув,
Бо забагато знав про той режим.
Інший – на тій війні у вир полинув,
Коли в бій йшов з патроном лиш одним.

Дійшов мій батько в Другій світовій
З важким пораненням аж до Берліну,
Та фарисейського «совка» відстій
Рано з життя забрав і не одну людину.

Останній бастіон імперського цинізму –
Спекулювати пам'яттю про дні страшні,
Аби на цьому знову біснுவатому рашизму
Розширити кордони фашистської орди.

Той «руськамір» кремлівського нацизму
Несе лиш тільки смерть жахіттями війни.
І вже не посіпакам вікового шовінізму
Наших батьків ганьбити честі ордени.

Може і добре, що мій батько не дожив
До цього сорому фашистської москви,
Коли, з ким поруч гітлерівців бив,
Здійняли й на його онуків пазурі свої.

Через оту тупу кремлівську біснуватість
Вже й честь батьків нам захистити треба,
Щоби ординська до війни затятість
І над могилами не руйнувала тишу неба.

Безглуздя

Яке безглуздя – жити на Землі,
Та нищити її задля наживи.
Її ресурси варварські гребти,
Руйнуючи ліси, моря і ниви.

То скільки треба ненажерам
Ще статків, щоб вже удавитись,
Отим всім, олігархам - людожерам,
Крові з планети нашої напитись.

Нещадно вирубаються ліси
Заради краплі нафти на догоду.
Від тих прибутків тануть вже льоди,
Де скоро і палаці їх підуть під воду.

Краще би спільно рак здолали,
До Всесвіту проклали би шляхи,
Аніж на «Роттердамі плюс» все будували
Собі палаці, ще й в часи війни.

Жоден із них «перший мільйон»
Чесно ніяк не зміг би заробити.
Тому, злочинних засобів шаблон
Від чужих сліз і крові не відмити.

Всі їх «досягнення» – хто більше вкрав,
Тому нема для них ні суду, ні закону.
Давно розплати час таким настав,
Поки і Землю всю не знищили до скону.

Тоді, хоч в зад ту газову трубу,
Хоч нафтою залити рота,
Хоч, навіть, з золота труну –
Від смерті не врятується гидота.

Так і сама природа вже повстала
Проти загарбників на цій війні.
На боці нашому всю міць зібрала,
Аби й надалі на землі цвіли сади.

Степовий шлях

Степ наш вільний і широкий,
Мов безмежне синє море,
Духу де його політ високий
Всі земні напáсті переборе.

Скільки вже він зазнавав
Вторгнень покидьків ворожих,
Та завжди усіх долав,
Як і зараз переможе!

Степ – культури цілий пласт
З родоводу до історії країни,
Що так живить кожного із нас
Духом спільної родини.

Скільки вже життя шляхів
Крізь ньогó там пролягли,
Як і в морі тих штормів,
Що лиш сили надалі.

Степовий шлях, як життя,
Непростий у час буремний.
Буде наша вільною земля,
Прóйдемо шлях недаремно.

Крізь степи і до морів
Прóйдемо з пітьми до світла,
Щоб лунав дитячий спів,
І країна вільною розквітла.

З чистої сторінки

Хотілось дещо наново почати,
І помилók колишніх не робити,
Та перешкод старих не зустрічати,
А просто в злагоді би жити.

Щоб не було образ туману,
А лиш було взаєморозуміння.
Не заважала темрява оmani,
Допомагали вдача і везіння.

Прокинувшись, у новий день
Ввійти би з аркушу новóго,
Аби і музику улюблених пісень
З болота не глушили би брудного.

Щоб вже не чути вибухів війни,
І старих друзів не втрачати,
Як все, що близько до душі.
Над злом і перемогу святкувати.

Щоби знайти таку дорогу,
Яка би точно привелá
До того рідного порогу,
Не треба де й ніякого листка.

Прóсинь

Смарагд змінила осінь на бурштин,
Вдягнувшись у рубінове намисто,
І крізь легку вуаль білих хмарин
Веселкою всміхнулась променисто.

Вкриває рясно вулиці міські
Опале листя, ніби золотом монет.
Сріблом іскриться дзеркало ріки,
Бринить в повітрі лагідний сонет.

Шумлять в багрянці парки на вітру.
В барвистій вишиванці з квітів
Малює осінь кожен рік свою красу,
Аби створити неповторні миті.

Але десь є та незбагненна прорісина
За цими барвами осінньої пастелі,
Що кличе у безмежний простір,
Де моря синього мінливі акварелі.

Кораловий пісок цілує там приплив,
Де бірюзові хвилі вигадують казки.
Немає сірої безбарвності тонів,
А в оксамиті ночі діамантові зірки.

Але, щоби були ці миті золотими,
Та був їх волошківим колір неба,
І не летіло листя звістками лихими,
То вже красу цю захищати треба.

Ранковий вечір

У неба стан такий буває –
Ніби вже вечір, ніби – ранок.
І кольорів палітра співпадає,
Що на схід сонця, як і на світанок.

Буває як над морем небокрай
Зливається в одну безодню,
Хоч в ту дорогу вирушай,
У браму між світів природну.

А інколи, буває восени,
Як сонце вийде із-за хмар,
Повіє подихом весни,
Заплутавши і календар.

Як і буває рано вранці,
Коли нічних ще тіней гра,
Переплелась разом у танці
Вже з світлом чергового дня.

То і в такий ранковий вечір
Думки знітяться від простого:
«Чи промайнуло все, мов втеча,
Чи це – початок вже нового».

В паралельні світи

Упевнений, що паралельні є світи,
В яких колись ми вже жили,
Десь там, на зламі простору й часів,
Про що і пам'ять береже їх вплив.

Це відчуття приходить уві сні,
І виникає в повсякденному бутті,
Коли, зненацька, подих вітру,
Знайомих почуттів навіює палітру.

І вже посеред степу виникає
Далекий обрис небокраю,
Де море синє хвилями шумить,
Вітрило біле в просторі летить...

В набридливій буденній метушні
Раптово острів виринає вдалині,
Знайомий силует на березі кохання,
Де почуттів збуваються бажання...

Солоний подих іншого припливу
Дає й на цій землі для духу силу
Долати негараздів всі вітри,
Та цінувати барви рідної землі.

Міцніше тільки стиснеш руки
В цій круговерті зайвої пилюки,
Немов штурвал колись знайомий,
З видінь світів пройдешніх в цьому.

Пам'ять життів колишніх нагадає,
Що на шляху до волі легкість не чекає.
Тож, в цьому – прибирати все сміття,
Щоби буяла на землі мирна краса.

І знаю я, що смерті не буває,
Лиш в інший вимір повертає.
Тому її давно вже не боюся,
Бо знову з одного з світів з'явлюся.

Вітрило на просторі

І один буває в полі воїн
Духом сильний на просторі,
Тим вітрилом, всупереч вітрам,
Вірить що своїм зіркам.

Хай гагари лізуть в зграї,
Лиш над берегом літають.
Та вітрило крізь бурхливі води
Обирає вітер свій свободи.

А коли вщухає штормів шум,
Вгамувавши серця сум,
Де зірки пісні співали,
Відпочине у свого причалу.

В морську далечінь

Коли все так вже набридає,
І побут, і події, і слова,
Як все незгодою лунає,
На вироки похмурого буття,

Коли дотла свічка згорає,
Не дочекавшись до світанку,
Коли у темряві душа літає,
Немаючи і спокою до ранку,

То погляд рветься крізь туман,
Щоб просинь світлу віднайти,
Де, крізь увесь дощів обман,
Зустріти з мрій жадані береги.

Несе у моря синю далечінь,
Вітрило де над хвилею парить,
Зникає тиск старих склепінь,
І вільний дух над піною летить.

З морем в душі

Як друг для мене море у житті.
Воно дає наснагу, мов приплив.
Бо, неважливо, чи то йдуть дощі,
Чи палить спека посеред степів,

Чи-то знаходишся вже біля нього,
Чи тільки лиш уява до нього веде,
А моря дух завжди кличе в дорогу,
Як і романтика його не омине.

Так відчувається там спокій у душі
Серед його тепла ласкавих хвиль,
Як і адреналіну хвилі запальні
В його штормах життєвих миль.

Морська душа жадає й перемоги
У своїм прагненні здолати ворогів.
І до мети йде без перестороги,
Аби прийшла доба і мирних вже часів.

Ніщо, як море, не дає тієї сили духу
Долати перепони, негаразди і страхі.
І у його просторі та енергія для руху,
Що нам до волі відкриває всі шляхи.

В штормах його гартується характер,
А ще і серцем відчуття краси.
Хай завжди буде чистим наш фарватер,
Та курсу нашому – попутні всі вітри.

Присмак моря

Можливо, мешкають хто біля моря,
По-іншому сприймають і його приплив,
Ніж ті, кого закинула примхлива доля
Бути серед спекотливих степів.

Та я з дитинства присмак цей ввібрав,
Як і припливу його шум мінливий,
Який, де б і не був, повсюди відчував,
Немов пірнав у його вир бурхливий.

І бачу подумки ту синю далечінь,
І хвиль смарагдових кипіння...
Немов крізь пелену зі сновидінь
І шторму чую запальне ревіння...

Часом і тиша огортає навкруги,
Немов з бездонності глибин.
І мушлі, що збирав у ті часи,
Шепочуть вітром мандрівним.

Десь там, за небокраєм, є той берег,
Де шурхотить пісок із мушель...
Та впав на долю власний жереб –
Крізь і війну до берега йти мушу...

Тих перепон і так вже вистачало,
Та ще, як бруд, прилипли москалі.
Та все ж і йти до давнього причалу,
Сил надає той моря присмак у житті.

Алегорія часу

Про відпустки марив з теплим морем,
Яскравим літнім сонечком на пляжі,
Що тихо йде на захід через гори,
Де в дім з хмаринок на ніч ляже,

Поки зі сходу темна ніч вставала,
В багрових сутінках примар,
Що потім з ними сни вже крала,
Мов той непроханий лихвар.

Як більшість, навіть і не переймався,
Що інші хмари з сходу вже попруть,
В яких війни дощ з градом готувався,
Щоб сонця нашого нам винищити суть.

Тепер війна зі сходу, замість сонця,
Не до морів, коли «брати» напали.
Задля дітей йдемо у вихор вже до донця,
Щоб того «братства» більше не пізнали.

Обпалені мрії

Я збирався полишити все
В кам'яному мішку із кварталів,
Приїхати в селище тихе морське,
Від нервозності міста подалі.

Свіжий подих припливу почути,
Що бадьорістю дух заряджає.
Аромат хвиль солоних вдихнути,
Де безмежність всього небокраю...

Та наш Крим відібрала орда,
Поки власні вельможі жиріли.
Біснувата кремлівська «братва»,
Ненажерливе всунула рило.

І Азов весь палає в вогні,
Де рашистська мерзота бидує,
Лиш охоча нутром до війни,
Бо, інакше вона не існує.

Я полишив би все і поїхав...
Та країну свою не залишу,
Коли палить її війни вихор,
І боротися треба за тишу.

Особисте бажання

Мені б побачити ще мирним море,
Його приплив почути гомінкий,
Пірнути в його дзеркало прозоре,
Глибинний світ побачити морський...

Пройтися по піску із мушель,
Відчути в'яленої риби аромат.
Там, де цілують хвилі берег суші,
Біля багаття споглядати зорепад.

Мрійливий блиск промінчиків зустріти,
В яких все сяйво зоряних ночей,
Щоб з ними душу відігріти
Після непроханих «гостей».

З піснею хвиль побути наодинці,
Щоби облудою ніхто не заважав.
Красу життя зібрати по краплинці,
Де б жодний заздрісник не рахував.

Безмежність простору вдихнути
З його свободою вільних вітрів.
Та про всі війни на землі забути,
Де б мир в країні був без ворогів.

Зустріч з морем

Нарешті зустріч відбулася,
Немовби на машині часу,
Де доля з мріями зійшлася,
Подарувавши снів прикрасу.

Як уві сні, зустрівся з морем,
За стільки часу всіх шляхів.
І був приплив майже прозорим,
Пісок із мушель шурхотів.

Співали хвилі свою пісню,
І навіть привітався шторм,
Своєю зарядивши міццю,
Долати перепони усіх форм.

І чайки білокрилі гарували
У вальсі бірюзового припливу.
І бризки хвиль салютом вирували,
Канву на березі лишаючи примхливу.

Пірнати у лазурну глибину,
Забувши повсякденності сумні,
Відчувши моря всю красу –
Було, як відпочинок для душі...

Як неймовірно, та все ж встиг
Безмежність обрію вдихнути
Серед подій буремних і лихих,
Де кожен день останнім може бути.

Та промайнуло все, як мить,
Мов зірка спалахнула вдалині.
Але, приплив і досі той шумить
У згадках посеред війни...

За небокрай

Летять за небокрай хмаркі,
Немовби спогадів пір'їнки,
А з ними, і мої думки,
Як долі власної відтінки.

Летять із вітром мрії
З наївності юнацьких снів,
Де вирували так надії
В красу поринути морів.

Де б вільний вітер грав
Смарагдовим припливом,
І пісню відкриттів співав
Під мандрівним вітрилом.

Так мріялось про простір,
Відкритий без кордонів,
Знайти і таємничий острів,
І загадковий світ кантонів.

Дещо вдалось відчути,
Мандруючи по світу.
Красу країв збагнути,
І дивовижність квіту...

Та заздрісна орда
Лиш грати будувала,
Що вже й її війна
Всі мрії сплюндрувала.

Тож йти до Перемоги
Проти московії сваволі.
Немає іншої дороги –
Ніж, що веде до волі.

Своє море

У кожного є море своє.
Комусь, у споминах курорту,
Хтось, поряд з ним живе,
Комусь, дорогою із порту...

У рибі в'яленій і пиві –
Для мене спогадом Азову,
І чорноморського припливу
В шампанських бризках гонорово.

Та є й таке – в фантазіях і снах,
Яке завжди поруч зі мною,
Як у Жюль Верна, у його книжках,
Кличе в пригод дорогу за собою.

Можна й не бачити його очима,
Та відчувати в серці і душі,
Коли з ним доля невловима
З дитинства пов'язала всі шляхи.

Власна музика

Коли стоять похмурі дні,
І по життю ідуть дощі,
А серцю хочеться тепла,
Щоб навкруги цвіла весна.

Вмикаю свою музику тоді,
Що переносить в ті часи,
Де так буяло літо навкруги,
І поряд мрій наївних острови.

Де припливу шумлять хвилі,
Небокраю чисті милі,
Сновидінь яскраві зорі,
І прогулянки по кромці моря...

Хай на зубах скрипить пісок,
Та на шляху повно пасток,
І завивають хай собі вітри,
Їм не згасити музику в душі.

Крізь вітри

За небокраєм десь так променіє літо,
Теплий приплив цілує берег золотий.
Малює мрії всіма райдугами світло,
І лиш літає вітер серед хвиль сумний.

Все крізь безсоння виникає у видіннях,
Жаданий образ заповітного кохання.
І огортає, наче місячним промінням,
Тихий смуток нездійсненого бажання.

Десь розминулись дві споріднені душі
В двох паралельних просторах світів.
Та переплутались у Всесвіті часи
Серед буремних вихорів вітрів.

Серце шепоче: «Не забути вже ніколи»...
Та, крізь вітри і досі, попри вдачу,
Чути дощу лиш надокучливе довкола:
«Все, що наснилось, чи я ще побачу»...

Вона не любила море

Вона не любила море,
А він жити без нього не міг,
Де чистий приплив і гори,
Де чайок бадьорий сміх.

Та поїхав за нею у степ,
Малював де там хвилі морські,
Бо кохання сильніше потреб,
Якщо двоє в одному човні.

А потім – всі складнощі служби,
Та інші проблеми буття.
І треба був стимул потужний,
Як море – з'єднати серця.

Дві пристрасті в ньому палали,
Розриваючи душу на горе,
А їй тиші все не вистачало,
Бо вона не любила море...

Відносність почуттів

Пам'ятає кожний те, що хоче.
Хто – образи лиш свої,
А хто – серце як шепоче
Про кохання світлі дні.

Хто, що кожен пам'ятає,
Той і зараз тим живе.
Почуттів не помічає,
Через згадки про лихе.

Хто ж душею все палає,
І жадає так порозуміння,
То й під кригою шукає
Почуттів теплих видіння.

Хтось закриється у мушлю,
А хтось всі шляхи долає,
Аби відігріти душу,
Яку й досі ще кохає.

Волошкове та чорне

Залишилось десь подихом весни
Все, що жадало нескінчене літо.
Та пам'ять береже всі серця сни,
Що волошковим звали квітом.

Якби весна покликала до себе,
То я б полинув в вирій світанковий,
І на руках зі сновидінь поніс у небо,
Її в свій світ кохання волошковий.

Зірок би назбирав букет яскравий,
Щоб в поцілунках спозаранку
Їй дарувати почуттів заграви,
Як у житті кохають наостанку.

Та чорний колір клятої війни,
Що увірвався в волошкове поле,
Далі розвів життя всі береги,
Попіл бажань залишивши довкола.

Мабуть така вже примха долі –
Як тільки з'явиться вітер надії,
То знову треба захищати обрій волі,
Щоб хоч для когось здійснювались мрії.

Не покладаючись на долі забаганки,
І як останній, дні сприймаючи свої,
Іду шляхами до омріяних світанків,
Щоби настали й волошкові вже часи.

Волошкове поле

Волошкове синє поле
Заповітних моїх мрій,
Як безкрайне синє море,
Розлилось в душі моїй.

Його хвилі почуттів
Штормом інколи киплять,
А буває, що без слів,
В глибині своїй мовчать.

Там – моїх думок політ
Обріями власної лиш долі,
Волошковий серця світ
Для любові, і для волі.

Агрономи від літератури
Заперечать такий стан,
Що полям – свої культури,
А волошки в них – бур'ян.

Агрономам – їх лани,
А поету – його слово,
Щоб волошки для душі,
І щоб хліб – до столу.

Коли ж ворог біля хати
Волошкове палить поле –
Треба всім вже захищати
Власний світ довкола.

Родина

У серці кожної людини,
Найбільше, чим і дорожить,
Це є любов до рідної родини,
Яка й тримає кожну мить.

Від столу спільного у домі,
До відчуття єдиної країни,
Зростають принципи свідомі,
Де б захищали рідні стіни.

Навмисно нам так руйнували
Саме поняття це всі вороги,
Які його ніколи і не знали,
Як із історії, безрідні дикуни.

Брата на брата ще «більшовики»
Так намагалися стравити,
Аби родинні знищити зв'язки,
І на безрідності імперію створити.

І сталінізму нищив геноцид,
Від депортацій і до вбивства,
Де вимагала влада гнид
Ще і зрікатися батьківства.

В часи цинічного «застою»
Нас намагалися привчати
Лише до «общності» тупої,
І про своє коріння забувати.

Тепер безрідна бидломаса
З боліт своїх пре і війною.
Та сила крові нашої не згасла,
І за дітей встала до бою.

За рідний край, і за рідню,
За те, що кожен так любив,
Здолаємо московії орду,
Щоб родовід наш далі жив!

Та ще важливо відчувати
В часи випробувань важкі,
Що є, куди і повертати,
Де і чекатимуть завжди.

Рідна кров (або розмова з сином)

Скільки б ми і не бачились давно,
Та, як зустрінемось, то ніби вчора.
І, як би там і не було дано,
Та завжди чую родову опору.

Ніби я сам кажу ті самі речі,
Що відчував, ще до його появи.
Бо й досі серед всіх життєвих течій
Ще грають ті ж самі вистави.

Але, ще з більшим натиском проблем,
Бо, вже й війна у ріднім домі.
Та бачу сина з тим самим вогнем,
Як і колись у власнім штормі.

Хоч у минулому і сперечалися занадто
Про щось не те в кіно, та у житті.
І у політиці бувало, що завзято,
Доводили ми власні відбитті.

Та син, як відображення у дзеркалах,
І донька, ще з маленькою онучкою.
Хоч вже давно і різний у них шлях,
Та родової крові ми відчутної.

Ніби і сам я пам'ятаю свого діда,
Якого і не бачив у житті ніколи.
І батько мій, неначе вчора нас відвідав –
Це відчуття сприймаю все по колу.

Бо, ми одна рідня одного роду,
І все в крові у нас всіх збереглося,
Як з одного коріння нашого народу,
Все наше спільне разом донеслось.

Нашому роду нема переводу

Маланки – Василя від роду
З давніх-давен дійшло це свято,
Від пращурів прадавнього народу,
Як і не намагалися його нам зруйнувати.

Ідуть колядки щедрі по землі,
З достатком щоб був рідний край,
Щоб в нашім домі в мирі всі жили,
І був для всіх лиш щастя небокрай.

Такі свята' потрібні нашому народу,
Щоб вольний дух його не занепав,
Щоб не було йому ніколи переводу,
І тільки мир в оселі кожного буяв!

Сонце душі

Крізь всі тумани, попри дим,
Сонце зійде, даруючи життя.
І те, що його бачиш, радий тим,
Що ще живий, попри все небуття.

Але, є щось ще важливіше,
Що гріє так теплом своїй душі.
І ним захищений, сам сміливіше,
Здолаєш перепони всі в житті.

Тебе воно не тільки обігріє,
А ще крізь млу і освітить дорогу.
Мов янгол, дасть крила надії,
Щоб повернути до свого порогу.

Крізь світи

Мабуть знав тебе завжди
Ще і в іншому житті,
Тому, в цьому і впізнав,
Бо ніколи і не забував.

Тебе бачив уві сні,
Чув і подихом весни.
Серед всіх зірок шукав,
Скрізь тебе я відчував.

Пам'ятаю вибух світла,
Де навкруг усе розквітло,
Вперше як тебе побачив, І
одразу все відзначив.

Дотик ніжності долонь...
Поцілунки, мов вогонь...
І дарунок – донька й син,
Як перлинка і бурштин.

Не забуде пам'ять дні,
Де буяли так сади.
Повертає знов і знов,
Де жила сама любов.

Як би вже й не розвели
Цього часу всі мости,
В інших знов тебе часах
Я знайду в усіх світах.

Дві Зірки

Дві зіроньки у мене є,
Задля яких я і живу.
Їх існування сенс дає
Шляхам, якими йду.

Це – мої син і донечка,
Як подарунок долі,
Немовби, світ віконечка,
Мого життя яскраві зорі.

Навіть в свої важки часи,
Тільки згадавши їхні очі –
Вже виринаю із півми,
І бачу світло серед ночі.

Серед підступної трясовини
Згадаю донечку маленьку,
Як у моїй тільняшці до води
У море бігла зіронька ясненька.

І, як колись, у мене на руках,
Син засинав під шум припливу,
Ці миті згадую в своїх думках,
Коли ідуть негоди сірі зливи.

Хоч доля випала нам і важка –
Через імлу пройти до світла,
Задля дітей кращого майбуття,
Йти треба, щоби доля їм розквітла.

Зіронька маленька

Десь на небі зірка спалахнула,
І промінчиком осяяла приплив.
Його хвилями нове життя вдихнула,
Щоби рід наш український майорів.

Всупереч буремним всім вітрам,
Ніжно зіронька засяяла маленька.
Першим подихом промовив небесам,
Ще одна душа зажевіла рідненька.

Щічки, мов пелюсточки троянд,
Рученятка тягнуться до світла.
Оченята, як те сонечко без плям,
Від яких душа сама розквітла.

Моя внученька маленька, засинай,
Хай всміхаються тобі казково зорі.
Тобі щастя хай дарує рідний край,
І шлях світлим буде в твоїй долі.

Сонечко маленьке

Є у мене Сонечко маленьке –
Моя внученька рідненька.
Як прокинусь вранці пособі,
Зустрічає з фото посмішка її.

І одразу світлим день стає,
Хоч і дощ ще навкруги іде.
З оченят її така веселка сяє,
Як яскраве сонечко палає.

На весь день заряд душі –
Оченьта її сонячні такі.
А, коли вже бачу і її саму,
Мов промінчик крізь пільму.

Таке сонечко у мене є,
Що моїй душі сил надає.
Задля чого сенс є жити,
І такому Сонечку радіти.

Дівчинці моїй маленькій

Дівчинка ріднесенька моя,
Оченьта, мов волошки в житі,
Щастям буде доля хай твоя,
І прихильно світять її миті.

Ще малесенька ти пташка,
Та ростуть хай крила швидше,
Щоб тобі піднятися не важко
Серед хмар всіх було вище.

Хай зустрінеш ти вітрила,
Як Ассоль, свого кохання.
Вірність мріям дадуть крила,
І здійсняться сподівання.

Жанни д'Арк хай сила духу
Не покине твою долю,
Щоб завжди нестримність руху
До натхнення мала волю.

Мудрість Київської Анни,
Королеви двох світів,
Захистить хай від омани,
Серед всіх життя вітрів...

Може, дехто зараз скаже,
Що це – вигадки дурниць,
Ланцюгами життя зв'яже,
А, романтика – для одиниць...

Безумовно, що в книжках
Те написано, як має бути,
Як потрібно подолати шлях,
Щоби щастя все ж таки здобути.

Та, лиш мрії надають нам сили
Домагатися свого в житті.
А, романтика дає ті крила,
Щоби вільним був політ душі.

Тому, сонечко моє маленьке,
Не полишить хай тебе надія,
Досягнеш всього, рідненька,
Бо, ти ж дівчинка моя, Анастасія.

Маленькій Зірочці

Зіронька моя маленька,
Що так тихо бачить свої сни,
Хай всміхається тобі, рідненька,
Завжди мирне сонечко в вікні.

А там, де лютує полум'я війни,
І криваве небо з чорним димом,
Не пройшли в дім наш щоб вороги –
Насторожі не з одним ми побратимом.

Щоби в домі був наш мир і спокій,
Та тобі всміхалась лагідно весна,
Щоби вільно ти робила перші кроки,
В світ яскравий твого мирного життя.

Вірю я, що буде все у нас гаразд,
Бо багато нас за вільну Україну.
Поцілую в оченята ще тебе не раз,
Буде мир наш світлим неодмінно.

Сніг бажань

М'яко падає на землю сніг,
От вже знову новий рік.
Моя Зіронька маленька,
Хай насниться казочка гарненька.

Щоб були там мир і спокій,
Шлях для впевненості кроків.
Щоб був затишок в родині,
В ріднім домі і по всій країні.

Новий рік хай принесе
Що потрібно над усе,
Хай зірки дарують ласку,
В долі власній ніжну казку.

З неба падають сніжинки,
Як надій чисті перлинки,
Щоби кожен день новий
Тільки радість ніс подій.

Місячна казка

Втомлене сонечко в море сідає.
Лагідно хвилі пісню співають
З вітром удвох про свої почуття,
Надії плекаючи на майбуття.

Сарна казкова розсипала зорі,
Тихо купаючись в теплому морі.
Із срібла підкову свою загубила -
Місяцем в небі її запалила.

Той, хто і в хмарах бачить красу,
Тому зорі казку дарують своєю.
Подумки вміє хто небом літати,
Душею і сам той своєю крилатий.

Як швидко час минає

Як швидко час минає,
Як виросли вже діти.
І кожен з них вже не сприймає
Колишні подорожі в літо.

Не повезті вже їх на море,
Не бути разом, як колись,
Коли пірнали у прибій прозорий.
Не повторити це, як не молись.

Разом і кораблі не зустрічати
Під радість щиру їх дзвінку,
І на руках їм вже не засинати,
І мушлі не збирати на піску...

Вже і стосунки не зміцнити
Під блиск зірок і шум припливу.
Бо вже і час той не вхопити,
Який летить немов ті зливи.

Як швидко вже змінилися
Усі і власні їх шляхи ...
І тільки спогади лишилися
Про найщасливіші часи.

Продовження нас самих

Що найцінніше є, це – діти,
Які продовженням є нас самих.
Задля яких є сенс нам жити,
Щоб відродитися і через них.

Не завжди хоч і розуміють нас,
За піклування наше про їх долю,
Бо різне бачення у інший час,
Та, головне – щоб мали волю.

Відчули те, що ми не встигли
В наш час суцільних перепон.
І далі йшли, щоб не застигли,
Свій власний маючи резон.

А нам, найкращі подарунки,
Від них вже будуть і онуки.
Долі не склали ще рахунки,
Тому й не опускатимемо руки.

Як хочеться, щоб все було гаразд,
Хоча б для них, у їхньому житті,
Щоб потяг до зірок в очах не згас,
І були вільними для них шляхи.

Двадцять тисяч лє по життю.

Хто змалку не читав про капітана Немо,
Чи д'Артаньяна, й його друзів мушкетерів.
Для душ дитячих була гідною ця тема,
Хоч стали капітанами не всі із фантазерів.

Та все ж таки сам досягав все у житті,
Наслідуючи принципи з улюблених книжок.
Нібито паралельні відкривалися світи,
Коли приймались рішення серед своїх стежок.

Так само дзвін від шпаг лунав завзято,
Як в спорті, потім і адреналіном дій.
І простір моря був натхненням волі святом,
Коли душа літала з подихом надій.

Давно вже звик, що і один буває в полі воїн,
Немов би капітаном Немо, діяв теж одинаком.
Як д'Артаньян, йшов наполегливо серед вибоїн,
Де поміж натовпу байдужого був чужаком.

Не гнув колін, на захист скривджених ставав.
Латав вітрила і йшов знову, зневажаючи страхі.
Та навіть і в пітьмі крізь чорний дим зірки шукав,
Перегортаючи не раз життя свої вже сторінки...

Але нові часи вже пишуть і нові книжки,
Де інші вже герої, як життя нові сюжети.
Та все ж не зникли ще старих пригод вітри,
Що для душі малюють образів прикмети.

Шторм (як алегорія подій)

Ходив у шторм разів багато,
І відчував всю силу хвиль,
Що намагалися завзято
Усе розбурхати на сотні миль.

Потужність вітру, вал за валом,
В салютах бризок крізь негоду,
Адреналіном душу заряджало
На протиборство перешкодам.

Бувало так у шторм гойдало,
Що ще не відпускало й вдома,
Як навкруги кипіло і палало,
Коли не брала навіть втома.

Штормом був я і сам,
Коли стикався з ворогами,
Як і належало бунтівникам –
За світло битись до нестями.

Бо тільки шторм дає наснаги,
І сил природної стихії,
Що спонукає до відваги,
Пірнаючи у вир події.

Чим вище хвиль стіна,
Тим більш гартуються вітрила.
Бо у штормах і є життя,
Аби душа у темряві не скніла.

Не час помирати

Ще не час помирати,
Бо й час не чекає.
Країну нам ще визволяти,
Як іншої в нас і немає.

І мусимо ми Перемогу зустріти,
І відродити міста всі свої,
Жили щоб щасливо в них діти,
І більше не знали війни.

Бо знову колишні шурі,
Відсидівшись, вилізуть з нір,
Де чекали, коли вороги
Розшматують країну до дір.

А час не чекає відверто,
Тому і йдемо ми вперед,
Допоки наш подих уперто
Має ще сил паритет.

Віддав би час

Тільки недавно юним був і я,
Та сповнений наївністю надій.
В очах моїх палала змін зоря,
І для польоту кликав вітер мрій.

Пройшовши вже шляхів багато,
Вогонь той я зберіг в своїй душі.
Хоч і життя шмагало вже завзято,
Але, так само, почуття мої живі.

Все теж вітрило наді мною майорить,
Хоч його доля і не раз вже шматувала.
Так само, і за мрією душа моя летить,
І все ще від життя всього мені замало.

Та вже віддав би час свій дітям,
Увесь, що залиши́вся без останку,
Аби додав їм сили краще жити,
І зустрічати мирними світанки.

Перехрестя

Як часто опиняємось на перехресті,
Де треба вибір нам зробити,
Немовби у життєвому це «квесті»,
Що може і життя саме змінити.

Можливо, пожиттю було би ясно,
І в місті іншому, і інший був баланс,
Якби на перехресті повернули вчасно,
Коли для цього випадав нам шанс.

Можливо, іншими були би почуття,
І у кохання інший був приплив.
Та мабуть – ні, бо власні відчуття
Так само би знайшли і той мотив.

А може би було і набагато гірше,
Якби обрали повернути не туди.
Тож і не варто жалкувати більше,
Якщо і є самої долі ці шляхи.

І точно не жалкую за роки –
Яку родину вже собі я маю.
Дітьми пишаюсь, як дарунком у житті,
І обирати інше вже і не бажаю.

Вчасно

Як часто не встигаємо сказати
Ми головного з наших почуттів.
То невідкладні справи заважати
Постійно лізуть серед плину днів.

А потім – втрачено вже час
Якого так завжди не вистачало,
Коли й життя проноситься повз нас,
А головне все так не прозвучало.

І вчасно тільки лиш поговорити,
Важливіше буває так понад усе,
Щоби на потім і не залишити
Те, на що час лиш тишу принесе.

Як хочеться, аби все вчасно знали,
Чекаєш що й у відповідь відчути.
Щоб потім вже й не жалкували,
Коли можливості не буде і почути.

Янголу – охоронцю

Охоронець янгол мій,
Стільки пройдено вже миль.
Тільки ти не поспішай –
Мені в пекло, чи то в Рай.

Бо і мій квітучий край
Від чужих ворожих зграй
Треба нам навік звільнити,
Аби дітям це вже не робити.

Ми з тобою по дорозі
Ще спочинемо на розі
Наших всіх шляхів,
Щоб почути спів птахів.

Нема справ мені до шрамів,
І болять старі хай рани,
Виють хай шторми холодні,
Брешуть і вітри голодні,

Та мені на це плювати,
Бо мені ще треба знати,
Як там будуть діти жити,
В вільнім домі не тужити.

Позабув хай я молитву,
Не скінчив бо свою битву,
Та дітей за мене збережи,
І країну нашу захисти.

Янгол мій ти охоронець,
Хай серед усіх віконець,
Буде те одне й мені,
Де чекатимуть завжди ...

Маю честь

Келих ігристий, мовби море,
Завжди для мене напівповний.
І скільки не відміряла вже доля,
Є лише принцип безумовний.

Одне завжди для себе знав –
Робити добре свою справу.
І хто б там що і не казав –
Та мав на це свою підставу.

Бо, перевагу надавав я діям.
Той й буде так потому:
Серце – країні, душу – дітям,
А честь свою – нікому!

Південним вітром

Буває, що приходить час,
Крізь звичність старих стін,
Немов терпіння вийшов вже запас,
Де мріяв так вітрами змін.

Далеке світло від зірок
Крізь всесвіт буде все летіти...
Хвилі морські змиватимуть пісок...
Слова кохання вітер буде шепотіти...

Та, коли все закриють чорні хмари,
Покличе небо волошковим світлом
З надією в життя, та вірою на пару...
Я повернусь південним вітром...

Автограф

Юнацька романтика мрій
Рішучого шторму до дій.
І вільному духу вже тісно
Йогуртам де там не місце.

Літературно-художнє видання

ШНУРКОВ Юрій Вікторович

Вітрила Волі

Поезії

В авторській редакції

Бібліотека альманаха «Сівач»

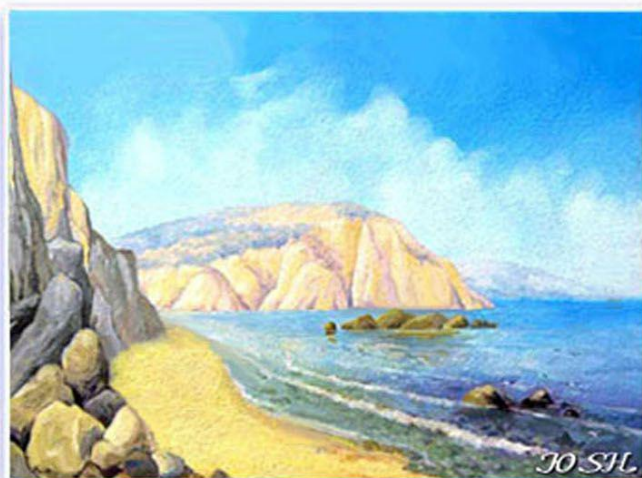
Випуск 24

Малюнки і дизайнерські композиції Ю.Шнурков

Технічний редактор С. Новицький

Формат 60x84 1/16. Ум. друк. арк 10,23. Тираж 98. Зам. 358.

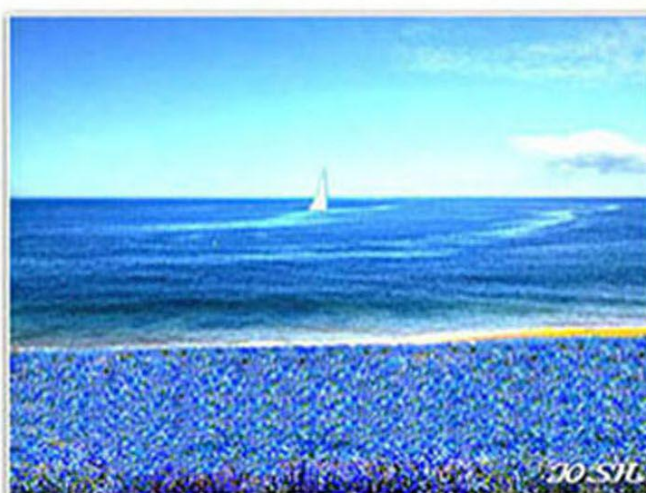
Видавець и виготовлювач СПД ФО Лисенко Я. С.
25006, м. Кропивницький, вул. Театральна, 31, кв. 4
Свідоцтво суб'єкта видавничої справи ДК № 8096 від 21.03.2024
kod@kod.kr.ua

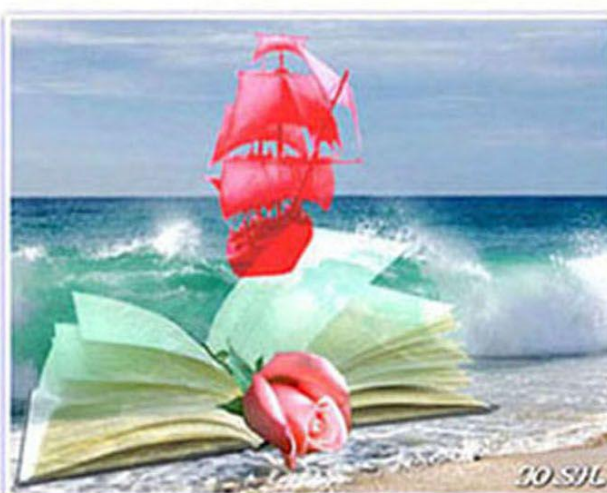
Берег мрій

Подих моря

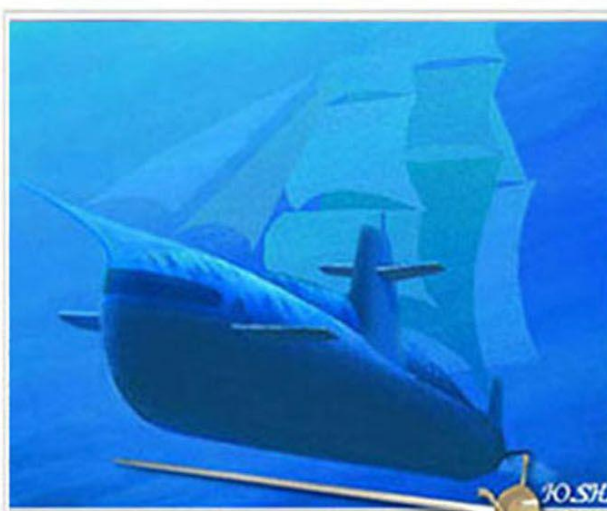
Волошковий простір

Подих мрій

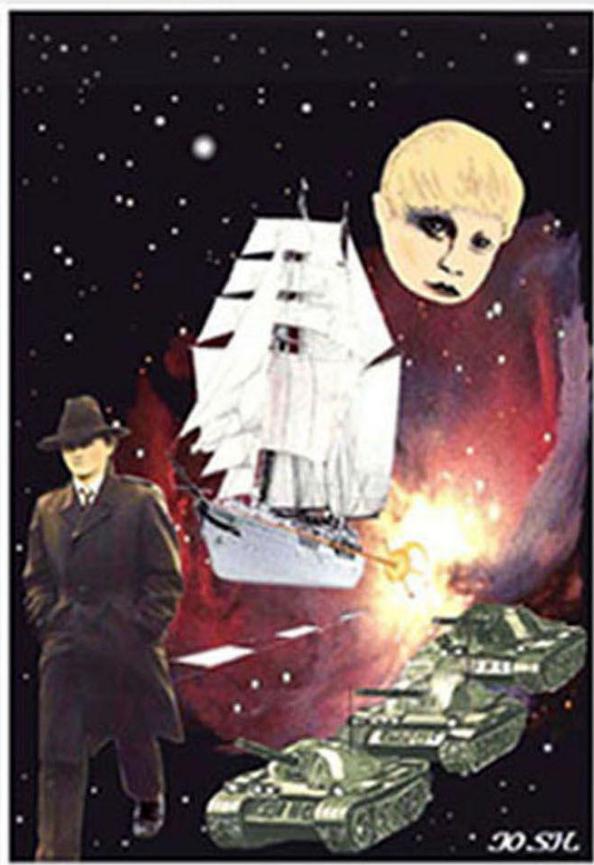

Паралельні світи

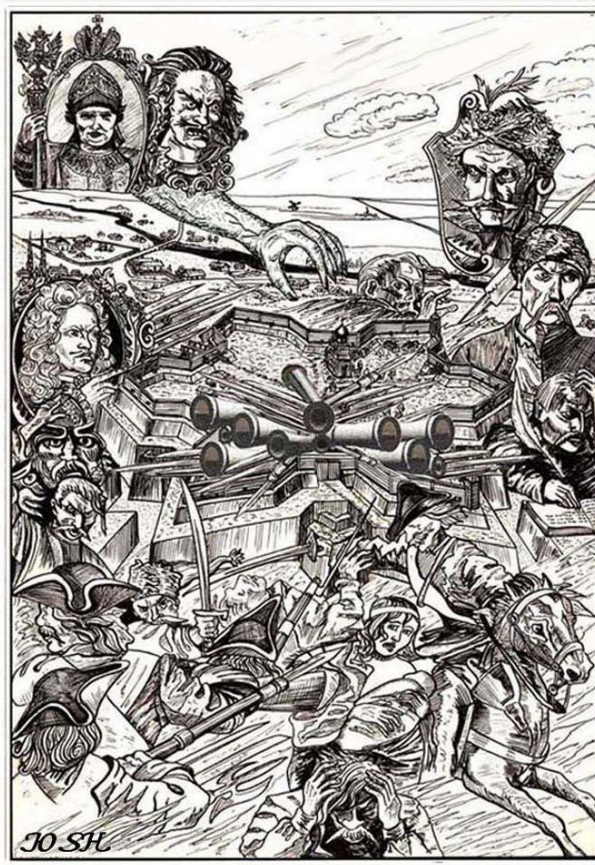

З глибин світів

Автор малюнків Ю. Шнурков Ю. ШН ©

Шляхами долі

Імперська фортеця

Розпад

Заколот

Майдан

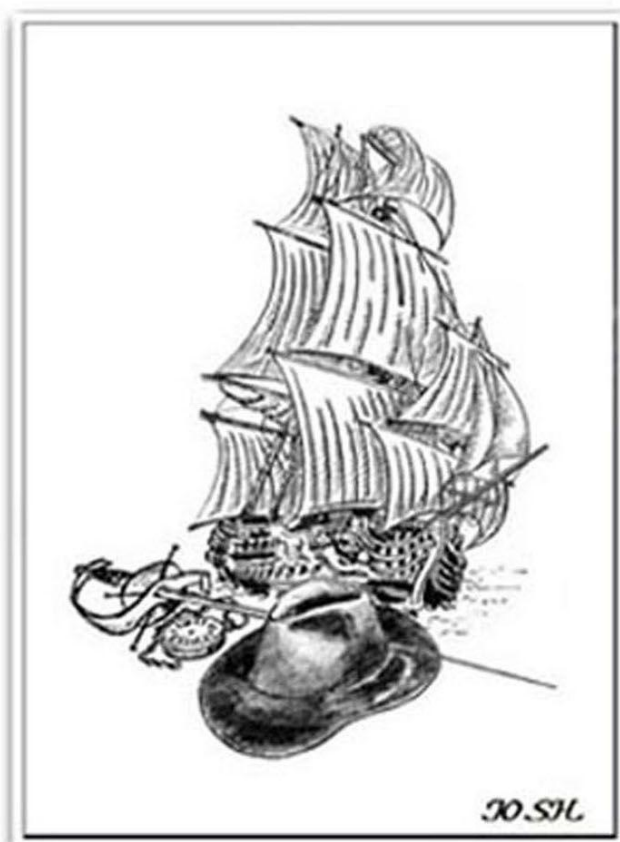
Воїни світла

Весна перемоги

Імперія ганьби

Вітрила долі

Нескорений

Моя Україна

Дух волі

